

DECEMBRIE 1997

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Ni S-a născut un Mântuitor

SUPLIMENT

BUN VENIT ÎN FAMILIE

4 Să trăim puțerea
Cuvântului Său

6 Iubiți-i ca să trăiască

8 Meditație asupra
unei metafore

10 Rapoarte

13 Ni s-a născut un
Mântuitor

14 Nu ne așteaptă nici
o surpriză

Editorial

3

Interviu

19

Știri

21

Necrolog

24

În numărul viitor:
Săptămâna
căminului creștin

13-21 februarie 1998

Serviciul militar necombatant

Mă bucur că, pe paginile *Curierului Adventist*, a reapărut subiectul serviciului militar. Mi-a părut rău că fratele Moldovan nu a mai continuat serialul pe această temă, în anul 1996. Cred că trebuia continuat cu referiri mai concrete la situația din țara noastră.

Subiectul mă interesează, pentru că sunt unul dintre cei care au optat pentru necombatanță, imediat după ce a fost publicată legea, pe 11 iunie 1996. Din păcate, legea a fost dată după ce eu am primit foaia de drum și ordinul de încorporare. Am fost încorporat pe 26 iunie 1996. Pe 27 iulie 1996, mi s-a dat drumul. De atunci, nu am mai primit nici un ordin de încorporare.

Acum câteva săptămâni, am primit confirmare, din partea Asociației Conștiință și Libertate, la cererea de anul trecut, privind opțiunea mea pentru necombatanță.

V-aș ruga să răspundeți la următoarele întrebări, sper, ușoare:

1. Este posibil ca adventiștii să facă serviciul militar alternativ în cadrul bisericii, de exemplu prin ADRA?

2. După cele descrise în răspunsul la scrisori, în *Curierul* din octombrie, semnat de redacție, cum se va realiza al doilea aspect descris, referitor la posibilitatea de slujire și de mărturie?

Colaboratori speciali Ioan Bucuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu
Secretar de redacție Mihai Ghioldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției: *Curierul Adventist*, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

3. Vă rog să explicați mai clar poziția bisericii în ce privește necombatanța, mai întâi pentru ca tinerii interesați să poată lua o hotărâre matură, iar apoi ca să poată să înțeleagă și ceilalți frați, care nu au fost în război, dar care au făcut armata. Eu aș dori ca acest lucru să fie pe înțeles, deoarece cunosc persoane care nu sunt de acord cu necombatanța.

Doi prieteni, care acum sunt în armată, sub arme, mi-au spus, la sugestia mea de a opta pentru necombatanță, că nu se merită să piardă doi ani din viață. Unul se pare că a pierdut VIAȚA însăși, pentru că a căzut de la credință și nu se întrevăd speranțe de întoarcere. Celălalt, bolnav de ulcer, într-o tabără de instruire în cadrul unității militare, după trei zile de ceai cu pâine, a cedat și a mâncat mâncare cu carne de porc. Eu nu-i judec, dar acum, în armată, nu ți se respectă principiile. De aceea, vă rog să faceți să fie bine înțeles articolul din ianuarie 1998, pe care îl aștept.

Eu știu că Avraam și cei din tabăra lui erau bărbați ai credinței. De aceea Dumnezeu i-a dat biruința asupra împăraților care erau cu Chedorlaomer (vezi Gen. 14 și explicația din *Patriarhi și profeți*). De asemenea, în studiile biblice din cartea *Judecătoria*, despre cei trei sute de oameni care au mers cu

Ghedeon, se spune că erau credincioși și eu cred că Domnul lupta pentru ei. Dar, cu situația care este în armată, nu cred că Dumnezeu este de acord și că ar lupta alături de noi, dacă ne-am înrola în armată. Eu cred că varianta pentru necombatanță este bine venită și că trebuie aleasă de cât mai mulți tineri adventiști.

Cornel Preda, Braïla

Accesul la putere (*Curierul Adventist*, august 1997)

Vă scriu cu dor de țara în care m-am născut și renăscu și cu iubire pentru frații din România, cu bucurie pentru statomia în lupta credinței.

Citind în cartea *Parabole*, la paginile 77 și 90, mi-a fost confirmat faptul că, fără Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciune, nu e posibil să înaintăm și să fim statomici. Fără legătura cu El, prin Cuvânt și rugăciune zilnică, rămânem necomvertiți. Avem nevoie de o oră în fiecare zi. Cuvântul sfânt este scut și lumină pe cărarea vieții.

Lucrarea din România este binecuvântată de Domnul și este speranță ca un mare număr de credincioși să fie pregătiți pentru apropiata venire a Domnului Isus și a Împărăției Sale.

Leoa Nadler,
Los Angeles, S.U.A.

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Hujanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor Zgonea

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrite nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Aprețim articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate**. Adresa: str. V. Brâncușe nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIV nr. 12

În valea umbrei morții

Sfârșitul acestui an ne-a zguduit pe toți cu tragedia petrecută la Bacău (vezi ultima pagină). În câteva clipe, patru vieți s-au încheiat mult prea devreme - trei tinere surori, dintre care două soții de pastori, și un copilăș de doi ani. Un frate tânăr și soția unui alt pastor vor parcurge un drum lung, dureros și costisitor al refacerii sănătății. Familii întregi au fost sfâșiate și, practic, desființate. Cercul îndoliaților este foarte întins. Slujirea pastorală dintr-o conferință suferă pierderi ireparabile. Doresc să vă împărtășesc câteva reflecții din aceste zile trăite în valea umbrei morții.

• **Solidaritate admirabilă.** În câteva ceasuri, vestea a înconjurat întreaga țară și s-a format, spontan, un val uriaș al compasiunii și rugăciunii. Peste hotare, răspunsul a fost la fel de viu. Rândurile prin care îi împărtășeam fratelui Frikart cele petrecute au fost retransmise în întreaga diviziune, și în zilele următoare, au sosit mesaje de condoleanțe și asigurări de rugăciune de la președinții tuturor uniunilor și instituțiilor noastre. Chiar și fratele Folkenberg împreună cu soția au scris o scrisoare personală celor îndoliați.

Înmormântările au fost iarăși manifestări ale unei solidarități creștine uimitoare. Multe sute de credincioși au călătorit din depărtări și, în ciuda vremii aspre, au adus cu ei căldura inconfundabilă a iubirii și părtășiei creștine. Curtea comunității Labirint, plină de o mulțime compactă - probabil o mie de persoane sub ploaie și vânt rece, atât de aproape unii de alții că se simțea și cutremurarea corpului în care voința nu mai poate

stăpâni jalea, și îndârjirea speranței - rămâne un simbol de neuitat pentru o biserică-organism. Trupul lui Hristos este viu, astfel că proclamă viața chiar în valea umbrei morții. Mulțumesc bisericii pentru acest mesaj de solidaritate. El înseamnă mult pentru mine.

• **Bravură creștină.** Cine și-ar fi imaginat că cei doi tineri pastori îndoliați vor dori și vor putea să vorbească la aceste înmormântări pentru care nici nu avuseseră timp să se dezmeticească? Dar ei au făcut-o. Fiecare dintre ei, consternat și istovit de durere, a vorbit totuși, cu deplină claritate și perfect orientat spiritual. Ei nu au gândit asta ca un gest de bravură - dar pentru noi a fost o lecție neașteptată de tărie și statornicie, născută din credința în Dumnezeu oricărei mângâieri. Le mulțumesc din tot sufletul celor doi. Nu vreau să spun că de acum acesta trebuie să devină un obicei, dar trebuie să devină o atitudine.

• **Morți premature.** Chiar la începutul acestui an, scrisesem pe prima pagină a agendei noastre: „Printre adventiști, prea mulți își încheie viața tragic, în plină tinerețe sau maturitate. Cred că avem prea multe accidente de automobil și de muncă, prea multe pierderi ireparabile. Care sunt cauzele? Adventiștii sunt oameni activi - uneori până acolo încât desconsideră orice regulă care ne cheamă la echilibru și prudență.” Și iată că pierderile continuă.

Nu vorbesc acum despre acest accident - greșeli de conducere, ca aceea care se pare că l-a produs, săvârșim cu toții. Dar, în general, trebuie să ne însușim reguli și de-

prinderi mai stricte de prudență, trebuie să eliminăm mentalitatea că putem încălca regulile fără să suferim consecințe - oare nu suntem noi apărătorii poruncilor?

Viața este plină de pericole. Dar unele sunt sub controlul nostru - starea tehnică a automobilelor și a uneltelor pe care le folosim, instalațiile de gaze/butelie și electricitate din casele și comunitățile noastre, balustradele balcoanelor și scăriilor, starea sobelor și coșurilor. Un frate, de profesie șofer, mi-a spus cât de importantă este existența unui grilaj solid, care să separe zona pasagerilor de cea pentru marfă, din mașinile care sunt folosite în ambele scopuri. Într-adevăr, se poate considera că efectele accidentului de la Bacău ar fi fost mai mici dacă nu ar fi fost încărcătura - Biblii prețioase - care a presat pasagerii în urma șocului. Tragediile petrecute sunt ireparabile, iar acuzațiile sunt nelalocul lor, dar ar fi o tragedie și mai mare ca ele să nu ne pună în mișcare ca să prevenim răul în viitor.

• **Lungul pelerinaj al refacerii.** În mormântarea se termină repede, dar jalea ține mult. Tăria bravă din primele zile este aproape sigur urmată de simțăminte insuportabile de revoltă, îndoială, vinovăție, confuzie și deprimare. Din nefericire, noi nu ne pregătim pentru acest proces complicat nici atunci când despărțirea este previzibilă, cu atât mai puțin pentru pierderile neașteptate. Și prea adesea, după participarea noastră la înmormântare, îi lăsăm pe cei îndoliați să străbată valea umbrei morții. Uneori este un fel de conspirație a tăcerii - să nu mai vorbim despre asta, ca să nu-i facă rău. Dar cei îndoliați au mai multă nevoie de sprijin, de simpatie, și chiar de prezența noastră - și asta pe termen lung.

ab

Să trăim puterea Cuvântului Său

Biblia, cea mai răspândită carte

Ulrich Frikart

Numărul de limbi în care se publică Biblia a ajuns la trei sute cincizeci, la care se adaugă peste două mii de dialecte. Societățile biblice, stabilite în peste 170 de țări, vând 30 de milioane de exemplare în fiecare an. Cea mai mică ediție ieșită de sub tipar are lungimea unui chibrit, cea 4,5 cm, lățimea de 3 cm și grosimea de 2 cm. Această carte minusculă are totuși 878 de pagini, dar numai 20 de grame. Ea a fost realizată în Anglia. Eu port întotdeauna cu mine, în agendă, o reproducere electronică a întregii Biblii. Acest microfilm, de 3x4 cm, conține cele 1189 de capitole, la scara 1:48.000. Textul se citește perfect cu un microscop sau se poate proiecta pe ecran cu un retro-proiector de calitate. Pasionant! Puterea de atracție a Bibliei și fascinația ei se manifestă acum ca întotdeauna. Și totuși... Cartea cea mai răspândită este probabil și cea mai puțin citită și, în mod sigur, cea mai greșit înțeleasă. *

A crede înseamnă a ști

„Cel care crede știe mai mult“, spunea scriitorul Erich Kastner. Sunt din ce în ce mai convins de importanța acestei declarații. Într-o societate caracterizată prin scufundarea valorilor, prin asaltul credințelor și filozofiilor de tot felul, este hotărât să redescoperim importanța revelației divine, pentru a umple vidul existenței umane. Adevărata cunoaștere, aceea care dă sens vieții noastre și ne face să fim conștienți de responsabilitatea noastră în mijlocul societății, nu ni se descoperă decât în Cuvântul lui Dumnezeu.

* Jean Claude Verrecchia, *La Bible, mode d'emploi, SDT, Dammarie les Lys, 1996*

„Fiule, dacă vei primi cuvintele mele... Căci Domnul dă înțelepciune“ (Prov. 2,1-6)

Dumnezeu Se face cunoscut, Se descoperă, în Cuvântul Său. Acolo Îl descoperim așa cum este, cu făgăduințele Sale, cu proiectele Sale pentru noi, cu cerințele și cu judecățile Sale. Prin urmare, fie că este vorba de viața noastră personală, fie de viața colectivă în mijlocul familiilor și bisericii, totul depinde de maniera în care răspundem acestui Cuvânt. Dumnezeu este recunoscut sau respins, în funcție de atitudinea pe care o luăm față de Cuvântul care Îl descoperă.

Mesajul biblic, intangibil și imuabil, nu poate fi negociat în schimbul unui „cuvânt elastic“, adaptat dorințelor personale sau cerințelor societății moderne.

Unde ne aflăm?

Nici unul dintre noi nu poate să ignore lupta gigantică în care suntem angajați. Luptă la nivelul ideilor și atitudinilor. Obiectivul ei este cucerirea libertății și a autonomiei. Omul este eliberat de orice

constrângere, în mod deosebit față de Dumnezeu și de cerințele Sale absolute. În această perspectivă, Biblia nu mai este un sistem de referință absolut. Mesajul ei devenit relativ se cere citit și înțeles prin filtrul culturii.

Dorința mea este să atrag atenția asupra acestei sfidări și să lupt, împreună cu voi, lupta credinței. Reformatorul Ioan Calvin spunea: „Căinele latră când stăpânul lui este atacat; eu aș fi un laș, dacă aș vedea adevărul lui Dumnezeu asaltat și aș face pe mutul, fără să scot un cuvânt“.

Atât în timpul vechiului legământ, cât și sub cel nou, starea spirituală a poporului lui Dumnezeu a depins întotdeauna de atitudinea sa față de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru se confirmă și astăzi, la nivelul principiilor, al mărturisirii de credință sau al teologiei, ca și în practică, prin ascultare și acțiune.

În parabola celor două case, una este construită pe nisip, iar alta pe stâncă. Isus arată că stabilitatea construcției depinde de echilibrul acestor două aspecte: „Va intra în Împărăția cerurilor... cel ce face voia Tatălui Meu“ (Mat. 7,21-24-27).

Ca să rezistăm și să câștigăm victoria, trebuie să ne reconsiderăm mereu atitudinea față de Cuvântul lui Dumnezeu, să redescoperim efectul lui asupra vieții noastre.

Ceea ce contează

Cu treisprezece ani în urmă, într-o seară de iarnă, un bărbat care abuzase deja de alcool a ieșit dintr-o cafenea pariziană, împreună cu alți prieteni. Au fost întâlniți de un grup de creștini, care cântau cântece de Crăciun. Mergând și clătînându-se, l-a văzut pe

unul dintre creștini, care a deschis Biblia și a citit cu glas tare acest text fără pereche: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...” La sfârșit, a indicat și locul: Ioan, trei, șaisprezece!

Omul s-a oprit ca fulgerat și a strigat către prietenii săi: „Eu sunt acela! El a vorbit pentru mine!” Într-adevăr, el se numea Ioan, fusese căsătorit de trei ori și avea șaisprezece copii, din cele trei căsătorii. El era foarte bine „Ioan, trei, șaisprezece”. Din clipa aceea, a fost convins că acel predicator creștin îi vorbise personal din partea lui Dumnezeu. A doua zi, vorbea despre aceasta colegilor de muncă. Unul dintre ei i-a oferit un talon de înscriere la cursul biblic al postului de radio Vocea Speranței. S-a apucat să studieze Biblia și viața lui s-a schimbat complet. După câteva luni, a pecetluit prin botez legământul lui cu Mântuitorul. Ce experiență extraordinară!

Eu sunt acela!

Doresc să avem exact aceeași experiență, aceea a forței transformatoare a Cuvântului lui Dumnezeu în viața noastră. Nu avem dreptul să manipulăm sau să atenuăm mesajul Bibliei și predicarea care se adresează credinței și purtării, fără de care această forță va înceta să se manifeste.

Nici nu putem lăsa ca îndoiala și critica la adresa inspirației divine să erodeze Cuvântul. Mesajul biblic, intangibil și imuabil, nu poate fi negociat în schimbul unui „cuvânt elastic”, adaptat dorințelor personale sau cerințelor societății moderne.

Să trăim puterea Cuvântului Său

Sunt treizeci de ani de când am început primul studiu biblic cu un pastor adventist. El mi-a explicat semnificația chipului din Daniel 2. Pentru prima dată, deveneam conștient de faptul că Dumnezeu este stăpânul istoriei, că istoria are

un sens. Dar, mult mai important, descopeream că viața mea are sens, că există pentru mine un viitor, o speranță. Aceasta a fost ceea ce am descoperit în Cuvânt. O putere pune stăpânire pe viața mea, pentru a-i da o orientare total diferită.

Puterea Cuvântului Său

Aceasta este tema de studiu și de reflecție, aleasă de biserica mondială, pentru anul 1998: Să trăim puterea Cuvântului Său. Vom avea ocazia să ne adâncim experiența și cunoașterea Cuvântului, să redescoperim mecanismele inspirației și ale autorității Scripturii, actualitatea lui pentru această perioadă dificilă, dar decisivă pentru omenire, și efectul lui asupra noastră, asupra mărturiei și acțiunii noastre.

Fie ca acest Cuvânt să fie citit, cunoscut și respectat și cât mai multe vieți să fie transformate.

Ulrich Frikart este președintele Diviziunii Euro-Africa a adventistilor de ziua a șaptea.

Iubiți-i ca să trăiască

*Copiii au nevoie să intre într-o legătură de iubire
cu cineva care trăiește iubirea.*

Unii copii cresc fericiți și responsabili, în timp ce alții ajung mândri și nestăpâniți. Unii copii știu să se raporteze la alții, în timp ce alții nu sunt în stare să se înțeleagă bine cu familia și cu prietenii. Unii copii dau, în timp ce alți copii iau. Unii copii iubesc, în timp ce alții urăsc. Ca să complicăm și mai mult lucrurile, unii copii „buni” vin din medii aparent modeste, în timp ce unii copii „răi” vin din familii aparent „bune”. Care este formula magică pentru formarea unui tânăr bine echilibrat, fericit?

Copilul vine pe lume fiind cu totul neputincios și dependent, neavând nici o șansă de a supraviețui în mod independent. Părinții și alți adulți iubitori îl hrănesc, îl îmbracă și îl îmbrățișează pe copil, stabilind contactul vizual și șoptind cuvinte gingașe, de afecțiune.

Așa se întâmplă de cele mai multe ori. Treptat, copilul începe să stabilească legături cu ceilalți și să le răspundă. Încet, el începe să simtă că le aparține. În mod tainic, copilul învață să se simtă iubit. La rândul său, un asemenea copil crește fiind capabil să se iubească pe sine și să le ofere iubire altora.

În activitatea mea profesională, nu rareori văd copii foarte mici care nu prosperă din cauza neglijenței adulților care trebuie să aibă grijă de ei. Așa s-a întâmplat cu Maria. Mama ei pretindea că o lasă mult timp să plângă, ca să o învețe să fie independentă. Adevărul era că ea niciodată nu s-a simțit bine în rolul de mamă. Ea nu avea nici un atașament față de copilul său sau dorința de a-l îmbrățișa cu iubire. Iubirea este necesară pentru creșterea fizică și pentru sănătatea fizică.

Don Bacchus

Copiii nedoriți sau asupra cărora se comit abuzuri trăiesc nu numai sentimente de respingere, ci și permanenta aducere aminte că ei sunt o problemă în viața adulților. Acești copii cresc având sentimente proaste despre ei înșiși. Este posibil ca ei să se umple de resentimente, pe măsură ce încearcă să supraviețuiască într-un mediu mai puțin decât încurajator. Unii pot deveni tensionați sau triști. Ei sunt cei care nu au cunoscut iubirea prin experiență. Din cauza acestei lipsiri de iubire, ei nu se simt niciodată cu adevărat legați de lumea adulților. Prin urmare, acești copii nu iubesc niciodată, pe ei înșiși sau pe altineva, pentru că iubirea înseamnă a da, iar oamenii nu pot să dea ce nu au.

Ca adulți, trebuie să fim atenți la mesajele subtile. De multe ori, părinții se simt frustrați în propria lor viață. Pentru că nu au puterea să facă față, ei pot da impresia că, de fapt, copilul este cauza problemelor lor. Ca răspuns, copilul se simte supus unor presiuni excesive sau se privește ca fiind „rău”.

În lumea noastră, acționează două forțe - numite binele sau răul, iubirea sau ura. Din cauza experiențelor defavorabile, mulți copii cresc cu sentimente de mânie, de tristețe sau de teamă. Pe măsură ce înaintează în vârstă, învață să se asocieze cu forța negativă - răul, ura. Învață să privească lumea ca pe un loc primejdios. Ei nu au încredere în nimeni. Acești copii ajung ucenici ai urii. Ei nu știu să iubească, fiindcă nu au cunoscut iubirea, prin experiență. Aceasta se întâmplă dacă, în mod frecvent, ei sunt martori sau victime ale agresiunii.

Părinții lui Mike nu se puteau înțelege. Se părea că nu sunt de acord niciodată, în nici o privință. Erau nefericiți împreună. Divorțul a pus capăt căsniciei lor, când el avea șapte ani. El locuia împreună cu mama sa și cu fratele lui mai mare, Stanley. Alta era acum viața de familie. Din toate era mai puțin. Mama era nu numai cea care se îngrijea de cele necesare, ci și cea care disciplina. Cuvinte precum acestea: „Ești exact ca tatăl tău” erau rostite adesea. Cu o ocazie, lui Mike i s-a spus că tatăl său nu îl iubea niciodată și că, într-o zi, el va ajunge la închisoare. Când avea zece ani, Mike a fost dat la un cămin. El se simțea respins și despărțit de familia lui, sau de ceea ce mai rămăsese din familia sa. Acesta a fost momentul în care Mike și-a început domnia teroarei. Până la ieșirea lui din cămin, starea sa nu se îmbunătățise semnificativ. Cu trecerea anilor, el a devenit delinvent, infractor și consumator de droguri. Astăzi, Mike execută o pedeapsă într-un penitenciar.

Copiii neiușiți razeori sunt fericiți. Dacă ei sunt nefericiți, de ce să lase pe altcineva să fie fericit? Deseori le lipsește stima de sine. Acești copii trăiesc fără speranță, pentru că au prea puține sau nu au deloc amintiri plăcute. Copiii neiușiți cresc lipsiți de siguranță și de orice sentiment de responsabilitate. Adesea ei devin elevi dificili, abandonează școala, ajung delinvenți juvenili, iar mai târziu, infractori adevărați.

Îmi amintesc de cazul lui Jason. El niciodată nu putea să își explice, în mod rațional, propria mânie. Îi ura pe toți - pe democrați, pe femei, autoritățile desemnate să aplice legea, chiar pe bunicii săi,

care îl luaseră la ei când avea trei ani, după divorțul părinților lui. Nu doar că era furios tot timpul; era foarte inteligent și perfid. Se părea că misiunea sa era să găsească modalități noi prin care să-și terorizeze familia și pe ceilalți membri din grupul său social. În cele din urmă, bunica lui a fost spitalizată, suferind de anxietate accentuată și de deprimare - pentru că trăise cu teama că, într-o zi, el va da foc casei, în timp ce ei dormeau. Descrierea preferată a lui Jason despre bunica sa era că „Ea se preface“. Mai târziu, a fost arestat pentru spargere și tentativă de omor. În prezent, Jason e condamnat și se află la închisoare.

Există vreo speranță? Da, există speranță, pentru că iubirea este medicamentul care neutralizează otrava emoțiilor dăunătoare. Este posibil ca un copil respins sau care a suferit abuzuri să învețe să iubească? Desigur. Nimeni nu beneficiază de pe urma iubirii vorbind despre ea. Iubirea trebuie învățată prin experiență, pentru a crește în ea. Iubirea trebuie primită înainte de a putea fi dăruită altora. Ca societate, ce putem face pentru copiii care nu sunt iubiți? Ne putem atașa de copilul mic prin contact vizual, îmbrățișându-l cu afecțiune și vorbind cu el.

Putem rămâne în prezența copilului o bună perioadă de timp, ca să-i dăm sentimentul de siguranță și de apartenență.

Îl putem aprecia permanent pentru părțile lui pozitive.

Îl putem ajuta să vadă calitățile sale bune, deosebite.

Putem fi entuziasmați de ceea ce este important pentru copil.

Îl putem angaja pe copil în activități care îl interesează.

Ne putem disciplina ca să gândim (din timp) la efectele cuvintelor și faptelor noastre.

Putem refuza să repetăm ceea ce ni s-a făcut nouă.

Putem fi un exemplu bun.

Ne putem strădui să fim cel mai bun și mai prețios dar pentru copil, devenind noi înșine tot mai pricepuți în a ști cum să ne purtăm cu ei.

Trebuie să comunicăm cu ei și să-i iubim.

Copiii neiușiți au nevoie să intre într-o relație de dragoste cu cineva care a învățat din experiență iubirea. Familia, prietenii, părinții și educatorii sunt chemați cu toată seriozitatea să fie ei înșiși capabili să iubească. O problemă importantă este că mulți adulți nu au avut parte nici ei de iubire. Prin urmare, nu sunt în stare să ofere iubire. Aceasta este cea mai mare dilemă a omului. Ea aduce în discuție capacitatea adulților de a le oferi iubire copiilor. Ce pot face părinții? Ce pot face profesorii? Pot învăța să iubească, mai întâi cunoscând ei înșiși iubirea, prin experiență. Ei înșiși au nevoie să trăiască într-o relație sănătoasă de iubire.

Care este izvorul iubirii? Biblia exclamă curajos, în 1 Ioan 4,8, că Dumnezeu este dragoste. În versetul 11, se declară că, „dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții“. Îmi aduc aminte de Nathaniel. Când a fost întrebat cine îl iubește, el a stat pe gânduri, un timp, apoi a răspuns: „Câinele meu“.

Eu am adăugat imediat: „Acesta e doar începutul“.

Cum stau lucrurile cu dragostea familiei și a prietenilor? Lăsați-vă umpluți de iubire. Nu lăsați ca mânia și ura să distrugă iubirea, pentru că dragostea o plantă delicată. Ea trebuie cultivată. Lăsați-o să crească în dv. Iubirea este o licărire de lumină, care nu trebuie să se stingă niciodată. Lăsați-o să crească în dv.

Cine vrea să înceapă? Cine vrea să meargă primul? Nu copiii au sarcina să le ofere dragoste adulților. Dimpotrivă, adulții au responsabilitatea să-i iubească și să-i încurajeze pe copii. Ei toți sunt copiii noștri, iar copiii învață să iubească în măsura în care primesc în mod practic iubire, din partea oamenilor mari. Ce este iubirea? Iubirea este delicată. Iubirea înseamnă a căuta binele altcuiva. Iubirea înseamnă a fi plin de bunătate și de stăpânire de sine. Iubirea este ceea ce faci. Părinții și

educatorii care nu sunt în stare să ofere iubire trebuie să caute ajutor, pentru că lipsirea de iubire reprezintă cel mai teribil handicap psihologic. Un terapeut iubitor ar putea fi unul dintre mijloacele prin care ei să cunoască și să învețe în mod practic despre iubire. De asemenea, rămânerea pentru un timp împreună cu un prieten sau cu o rudă care manifestă iubire, le poate fi de folos.

Trebuie avută o grijă deosebită în alegerea unui terapeut. Un terapeut bun trebuie să aibă un caracter amabil, binevoitor, un set de valori sănătoase, stabilitate emoțională, pregătirea academică de specialitate și diploma corespunzătoare.

Ce putem spune despre rolul educatorilor, care sunt atât de mult timp împreună cu copiii noștri? Sunt ei capabili să-i iubească pe cei neiușiți? Poate că este necesar ca, pe lângă instruirea școlară, profesorii să folosească mai mult timp oferindu-le iubire copiilor. Să-i îmbrățișăm pe copiii noștri sau, cel puțin, să dăm mâna cu ei. Este necesar ca profesorii să-i laude mai des pe elevi sau pe studenți. Să exprime înțelegere și atenție. Folosiți o metodă delicată de apropiere de copii, fără să vă răstiți sau să țipați. Forța fizică a părinților, în sine, nu ajută la vindecare. Încercați puterea compasiunii și a iubirii. Este nevoie ca adulții iubitori să se atașeze emoțional de copiii neiușiți, prin atingere fizică sănătoasă, prin cuvinte amabile, prin activități plăcute și ascultându-i cu răbdare. Copilul va răspunde, pentru că în fiecare copil lipsit de iubire există dorința ascunsă de a fi iubit.

Ce s-ar întâmpla dacă toți părinții și educatorii și-ar face o datorie din a-l saluta, cel puțin o dată pe zi, pe fiecare copil, adresându-i-se pe nume? Există vindecare pentru neiușire. Tratatamentul îl reprezintă primirea și învățarea iubirii prin experiență, de la adulții competenți, care au fost destul de avantajați ca să fie iubiți.

Don Bacchus este psiholog, clinician, care scrie din Berrien Springs, Michigan. Adventist Review, 24 iulie 1997

Meditație asupra unei metafore

Criticilor literari le place să se gândească la metaforă și să-i descopere cel mai înalt sens. A spune metaforic că A este B înseamnă a deschide un univers întreg de semnificații.

O metaforă este bogată în sensuri pentru că presupune o comparație. Nu doar o singură comparație, ci o mulțime de comparații, în funcție de experiența oamenilor. Gândiți-vă doar la metafora lui Emily Dickinson, despre speranță:

„Speranța este pasărea
Care se așază peste suflet
Și cântă cântecul fără cuvinte,
Din care nu se oprește niciodată”.

În aceste versuri, speranța nu este ca o pasăre - ea este o pasăre. Cu alte cuvinte, metafora permite redefinirea și adăugarea de noi înțelesuri ale cuvântului „pasăre”. Metafora mărește numărul sensurilor, îmbogățind astfel nu numai limba, ci și felul în care privim lumea. Faptul că ne oferă o imagine nouă, mai bună, asupra lumii reprezintă cea mai mare contribuție pe care o aduc în viața noastră poezia și arta.

Metafora reprezintă tot ce înseamnă creațiunea - toată creația artistică și cea adusă la existență prin cuvânt, inclusiv cea din Genesa. Dumnezeu dorea să comunice, să ne îmbogățească înțelege-

Lourdes Morales-Gudmunsson

rea cu privire la Sine, prin crearea de metafore ale persoanei Sale. Prima dintre acele metafore a fost lumina. Lumina care se aprinde în întuneric.

Apoi a fost firmamentul, care a despărțit apele, formând entități distincte - cerul și pământul. A urmat vegetația, care descoperea latura maternă a lui Dumnezeu, felul în care hrănește și crește ființele create de El. Soarele, luna și stelele manifestau dorința Sa ca să existe ordine în măsurarea timpului și să fie delimitate părți de timp.

Au urmat animalele - vietuitoarele de pe pământ, din cer și din mare - metafore ale bucuriei de a trăi a lui Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu a creat cea mai clară metaforă a Sa - mai precis, o metaforă despre cele trei Persoane divine, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - familia omenească, bărbatul și femeia. A fost nevoie de doi, ca să se descopere diversitatea de trăsături ale Trinității. Metafora se folosește atunci când autorul încearcă să-și ajute cititorii să înțeleagă mai bine un cuvânt atât de des repetat, încât și-a pierdut sensul, sau atât de nou, încât sensul lui trebuie evidențiat foarte puternic. Fiul lui Dumnezeu, al

doilea membru al Trinității - Iehova, Isus - este o persoană. Acest gând este exprimat prin metafore în întreaga Scriptură, pentru ca toate generațiile să poată să înțeleagă cine este El și ce înseamnă El pentru mântuirea oamenilor.

Încă în secolul al șaisprezecelea, în Spania, Fray Luis, un teolog și profesor universitar, a scris, într-un limbaj simplu, o carte de exegeză, cu titlul *On the Names of Christ* (Despre Numele Domnului Hristos). În această lucrare, el parcurge Biblia și alege numele prin care a fost cunoscut Domnul Isus în Scriptură, studiindu-le în profunzime și subliniind noi dimensiuni ale lor. Isus este un Vlăstar, Fața lui Dumnezeu, Domn al păcii, Calea, Păstorul, Muntele, Mielul, Cel iubit.

Mai aproape de zilele noastre, teologii au descoperit în Scriptură noi metafore pentru Dumnezeu: Dumnezeu este Cel care ajută; este Iubita, ca și Iubitul, din Cântarea Cântărilor; Stăpâna la care privește roaba pentru călăuzire, în Psalmul 123; femeia înțeleaptă din Proverbe 31; femeia din Noul Testament care, după ce a pierdut o monedă prețioasă, scormonește toată casa până când o găsește; Creatorul care aduce la existență stropii de rouă și mama care dă naștere gheții și gerului (Iov 38).

Când îl binecuvântează pe Iosif, în Genesa 49, Iacov se referă la Dumnezeu, care îl va binecuvânta pe Iosif, ca fiind *El-Shaddai*, un nume care Îl prezintă pe Dumnezeu ca pe un munte tare - puternic și protector - și totodată ca fiind pieptul cald și hrănitor al unei mame.

Nu putem cunoaște lucrurile transcendente sau chiar pe cele obișnuite, fără metaforă, iar metafora va avea o semnificație cu atât mai bogată, cu cât este mai apropiată de experiența noastră. Nu-I putem cunoaște nici pe Dumnezeu Tatăl, nici pe Dumnezeu Fiul, decât prin toate aceste comparații. Însăși ideea de tată și cea de fiu sunt metafore pentru ceea ce nu înțelegem încă pe deplin. Și totuși, Dumnezeu dorește cu insistență să-L cunoaștem ca fiind tată și mamă, păstor și gospodină, tot ce cunoaștem noi, oamenii, și mult, mult mai mult.

Când a început să caute un termen potrivit, care să fie aplicat la Domnul Isus, Ioan a folosit cuvântul *Logos* - Cuvântul. El se referea la Isus, metafora lui Dumnezeu. În Isus, se întâlnesc toate metaforele creațiunii. Dar, în primul capitol al Evangheliei sale, Ioan alege să se concentreze asupra a două dintre acestea: Isus, lumina tuturor oamenilor, lumina care luminează în întuneric, lumina pe care întunericul nu o poate birui. Iar a doua, Isus, omul, noul Adam, acel *'adam* care este Cuvântul sau Metafora lui Dumnezeu, care S-a făcut trup, singura metaforă care reflectă slava lui Dumnezeu, plin de har și de adevăr.

Isus a descoperit îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, compasiunea lui Dumnezeu pentru cei mai slabi

dintre cei slabi, corectitudinea morală a lui Dumnezeu în fața nedreptății, gingășia maternă a lui Dumnezeu față de copii și față de cei bolnavi, ocrotirea Sa paternă pentru cei respinși de societate. Cuvintele lui Isus erau importante pentru că ele conturau, verbal, identitatea Tatălui Său. Cuvintele și faptele lui Isus exprimau și reprezentau caracterul lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne vorbește prin imagini.

Nicăieri nu sunt mai importante cuvintele și metaforele decât în Apocalipsa. Acolo Dumnezeu Își descoperă caracterul prin nenumărate metafore: făclii și cai, animale și făpturi vii, suluri și sigilii, copaci și sfeșnice, îngeri, femei și cuvinte.

Cei mântuiți au nume (compuse din cuvinte) scrise într-o carte și pe frunțile lor; există o carte în care lui Ioan i se spune să scrie cuvinte care sunt vrednice de crezut și adevărate. Păzirea cuvintelor profetei este importantă. Scoaterea sau adăugarea de cuvinte din ea se pedepsește cu moartea veșnică. Deoarece cuvintele și metaforele reprezintă realități eterne, care hotărăsc viața și moartea.

În această ultimă carte din Biblie, Ioan adună la un loc toate metaforele creațiunii, ca să-L identifice pe Fiul biruitor al lui Dum-

nezeu: Isus, Lumina; Isus, conducătorul cerului, al pământului și al mării; Isus, Rădăcina și Sămânța lui David; Isus, Luceafărul strălucitor de dimineață, a cărui lumină o întrece pe cea a soarelui, lunii și stelelor; Isus, Mielul, noul rege al tuturor animalelor; și Isus, omul/Dumnezeu, care este metafora supremă, metafora în care sunt unite toate alfabetele tuturor limbilor din lume - Isus, Alfa și Omega, totul, de la A la Z.

În acest elocvent simbol final al Divinității, în care Isus este descoperit ca fiind izvorul și scopul întregii existențe, însăși invitația ca să primim mântuirea este exprimată în limbaj metaforic. Recunoașterea nevoii după Isus este prezentată prin simbolul setei omului, iar mântuirea oferită de Isus, prin apa vieții (Apc. 22, 17).

Ce învățăm din această meditație asupra metaforelor? Învățăm că nu putem cunoaște infinitul decât prin ceea ce este finit. Că nu Îl putem cunoaște pe deplin pe Dumnezeu, dar Îl putem înțelege doar prin experiența noastră umană, tangibilă. Aceasta trebuie să ne conducă întotdeauna la o atitudine de adânc respect și de umilință, atunci când, folosindu-ne de cuvinte, ne vorbim nouă înșine și altora despre Dumnezeu.

„La început, era Cuvântul“ (Ioan 1,1). Și la sfârșit. Și în întreaga perioadă dintre început și sfârșit.

*Lourdes Morales-Gudmundsson este șefa catedrei de limbi moderne la Universitatea La Sierra, Riverside, California.
Adventist Review, 9 octombrie 1997*

Biblia rămâne în centrul soliei adventiste

„Advențiștii de ziua a șaptea continuă să creadă în puterea Cuvântului lui Dumnezeu.” Acesta este mesajul pe care conducătorul spiritual al Bisericii Adventiste l-a rostit în fața a 300 de conducători, pastori, angajați din instituții și membri laici din lumea întreagă, la deschiderea Comitetului anual al Conferinței Generale.

Pomind de la tema comitetului, „Să trăim puterea Cuvântului lui Dumnezeu”, frațele Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale, a spus că solia adventistă continuă să fie aplicabilă doar dacă ne angajăm să vestim și să trăim adevărul prezent care este descoperit în Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu.

„Trebuie să ne apropiem de Dumnezeu și să ne împotrivim ispitei de a amesteca apa compromisului doctrinal omeneșc cu sângele scump al Domnului Hristos”, a spus el. „Biblia, nu păreri omenești, este temelia soliei adventiste de ziua a șaptea. Biblia, nu psihologia populară, asigură puterea pentru transformarea caracterului și pentru trăirea asemenea Domnului Hristos. Biblia, nu cultura, reprezintă esența standardelor adventiste și ne ridică permanent deasupra culturii noastre.” „Pastorii adventiști trebuie să rostească solii pătrunzătoare, care conduc la cercetare de sine, din Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu.” El a mai avertizat că trebuie să fim vigilenți față de amăgirile lui Satana, care deseori ne face să credem că scopul scuză mijloacele și că părtășia este la fel de importantă ca ucenicia.

„Probabil Biblia este atacată astăzi pentru că nu am trăit-o”, a spus fratele Folkenberg. „Am studiat-o, am dezbătut-o, am interpretat-o, am discutat cu privire la ea, ne-am lovit unii pe alții cu ea, am citat-o, am citit-o,

am memorizat-o - dar nu am trăit-o.” El i-a îndemnat pe conducătorii bisericii să se roage ca Duhul Sfânt să pună Cuvântul lui Dumnezeu în minte și în inima lor și să facă Sfânta Scriptură o realitate în viața lor zilnică.

Lucrări administrative. Pentru a doua oară, primele două zile ale Comitetului anual au fost desemnate ca o Conferință despre solie și misiune, fiind consacrate pentru reflecții spirituale și discuții.

În raportul secretarului, fratele G. Ralph Thompson L-a lăudat pe Dumnezeu pentru creșterea rapidă a numărului total de membri ai bisericii adventiste din lume. Fratele Thompson a raportat un total de 9.479.718 de membri la 30 iunie 1997, cu 4,7% mai mare decât în aceeași perioadă a anului trecut.

Totuși, el i-a îndemnat pe conducători să prezinte insistență în fața membrilor bisericii cât de important este să le arate iubire celor nou convertiți. „De ce n-ar putea Biserica Adventistă să fie cunoscută ca fiind biserica în care oamenii sunt primiți în modul cel mai prietenos?” a întrebat el. Secretarul Conferinței Generale și-a exprimat îngrijorarea pentru cei 187.833 de membri care au apostaziat sau care au lipsit de la biserică, anul trecut.

În domeniul lucrării misionare, fratele Thompson a declarat că Biserica Adventistă continuă să păstreze un angajament puternic. El a arătat că, anul trecut, 1804 persoane și-au părăsit țara ca să lucreze pentru biserică.

Conducătorii Conferinței Generale și-au exprimat aprecierea față de Gordon și Betty June Jenson, pentru cei peste 48 de ani în care au lucrat ca misionari în India.

Comitetul executiv al Conferinței Generale a ales-o pe sora Ardis Stenbakken, fost director asociat al Departamentului Misiunea fe-

meii, al Conferinței Generale, în calitate de director al aceluiași departament.

Fratele Thomas Zirkle, vice președinte al Centrului medical al Universității Loma Linda, California, a fost ales director asociat al Departamentului Sănătate și temperanță al Conferinței Generale.

Viziunea globală. Recunoscând nevoia urgentă de a răspândi Evanghelia, în cel mai scurt timp, în toată lumea, fratele Folkenberg a prezentat visul său pentru viitorul bisericii. „A venit timpul să aibă loc o schimbare de paradigmă”, a spus el. „Nu avem de ales decât să unim misiunea bisericii noastre cu tehnologia pe care Domnul ne-a dat-o.”

Biserica trebuie să folosească o gamă largă din cele mai avansate mijloace tehnologice pentru a vesti Evanghelia pe tot pământul. Această inițiativă va impune crearea unui sistem de transmisii prin satelit, de 24 de ore pe zi, care să acopere tot globul, iar emisiunile să fie difuzate în patruzece de limbi.

Fratele Folkenberg spune că un sistem global ar oferi avantaje enorme pentru lucrarea bisericii. Pot fi transmise programe de evanghelizare, de creșterea bisericii, de instruire și de educație. Prin același sistem folosit pentru transmisia prin satelit a unor conferințe misionare, pot fi transmise programe care să ajute comunitățile mici să fie mai eficiente în evanghelizare.

Școlile adventiste din regiuni izolate ale lumii ar avea acces la conferințe și seminarii prezentate de cei mai cunoscuți teologi ai bisericii, la un preț accesibil. „Posibilitățile sunt nelimitate”, a spus fratele Folkenberg. „Ele sunt limitate doar de imaginația noastră.”

Vorbind despre NET '98, fratele Brad Thorp, directorul Rețelei adventiste

de comunicații globale, la Conferința Generală, a spus: „Acesta va fi prima serie mondială de programe de evanghelizare, din istoria Bisericii Adventiste. Este posibil să avem între 5000 și 6000 de locuri în care va fi recepționată această serie. Dacă luăm în calcul aceeași medie de participare ca la NET '96, putem prevedea că vor participa cel puțin 400.000 - 500.000 de oameni. Este foarte posibil să participe mai mult de 1.000.000 de persoane. Cred că acesta este cel mai entuziasmant subiect despre care putem vorbi la Comitetul anual”.

Seria NET '98 va începe în octombrie 1998 și va fi condusă de fratele Dwight Nelson, pastorul bisericii de la Universitatea Andrews.

Fratele Folkenberg spune că transmisiile prin satelit vor ajuta biserica să și pătrundă în teritorii noi: „Ne-am obișnuit să gândim că biserica locală este destinatarul transmisiilor. Dar trebuie să instrum voluntari care să meargă în regiuni în care nu sunt comunități adventiste și să instaleze acolo echipamentul, ca oamenii să primească Evanghelia”.

Programele și resursele transmise prin satelit vor fi reproduse pe Internet, așa încât oameni din toată lumea să poată avea acces la aceste informații prin calculatoarele lor.

Fratele Folkenberg s-a referit și la un sistem de date, pe Internet, care să ofere informații imediate despre folosirea zecimii și darurilor. Programul interactiv va cuprinde atât finanțele Conferinței Generale, cât și fluxul banilor bisericii în cadrul conferințelor, uniunilor și diviziunilor. Oferirea acestor informații prin Internet îi va ajuta pe membri să aibă mai multă încredere în biserică.

Raportul președintelui (fragmente)

Cum privim evenimentele anului 1997? Ce înseamnă ele pentru biserica din România?

1. *Net'96 face parte de acum din istorie.* La nivel general - conferințe și uniune - această acțiune a fost absolut superbă și fără precedent. Energia consumată în promovarea acestui proiect, banii puși la un loc de cei bogați și de cei săraci, capacitățile tehnice și organizatorice incredibile, manifestate de tineri și de bătrâni, angajamentul fierbinte în rugăciune și efort misionar ne-au ajutat să privim altfel poporul lui Dumnezeu și potențialul său extraordinar pentru slujire și creștere. Experiențele vor fi povestite iar și iar. Pentru multe persoane, aceștia au fost zorii unei noi zile - în ce privește înțelegerea biblică, descoperirea darurilor spirituale și curajul misionar.

Cu toate acestea, la nivelul vieții bisericii locale, efectul este mai puțin semnificativ decât ar fi fost de așteptat. Destul de ciudat, noi continuăm resemnăți aceleași servicii divine lipsite de viață și de interes, suntem la fel de închiși și de preocupați de noi ca înainte, mai preocupați să păstrăm liniile de putere și supremație, decât să primim puterea supremă. Prea repede, noi veniți învăța lecția și cum trebuie să se poarte în casa lui Dumnezeu - îmbătrânind și răcindu-se în numai câteva luni.

Totuși, nu sunt așa de pesimist cum par. Văd mâna lui Dumnezeu conducând poporul Său printr-un proces de reînnoire și creștere organică. Văd în viitorul apropiat bisericile noastre locale ca fiind segmentul cel mai atractiv, creativ și cuceritor al poporului nostru. Care este calea pentru a transforma acest vis în realitate? Prin formarea de

grupe mici, centre ale rugăciunii, ale călăuzirii Duhului și ale orientării misionare. Să nu ne înșelăm, aceasta nu este o „modă”, ci este metoda pe care biserica a probat-o de secole, în cele mai diverse și mai dificile situații. Eu sunt hotărât să acord tot sprijinul meu acestei transformări a bisericii locale, pentru a face din ea centrul unei vieți noi. Vă invit și pe dvs. să vă consacrați energia și influența acestui obiectiv de importanță fără egal.

2. *De la supraviețuire la slujire.* Pentru un timp, ADRA a fost singura forță care acționa pentru această schimbare de paradigmă. Dar pentru cei care au fost privilegiați să participe la Festivalul Tineretului de la Timișoara, acel fluviu incredibil de băieți și fete venind în față la apelul pentru slujire externă a fost dovada că există o temelie

largă pentru această viziune curajoasă. Tineretul nostru dorește să se angajeze în

Văd în viitorul apropiat bisericile noastre locale ca fiind segmentul cel mai atractiv, creativ și cuceritor al poporului nostru. Care este calea pentru a transforma acest vis în realitate? Prin formarea de grupe mici, centre ale rugăciunii, ale călăuzirii Duhului și ale orientării misionare.

misiunea externă - unii sunt bănuitori că aceștia doresc mai mult „externă” decât „misiune”, dar Dumnezeu nu caută la fața omului. El este în stare să-i ia pe cei nedesăvârșiți și să împlinească, prin ei, planurile Lui pline de har. Iar acum ne revine munca grea a instruirii, susținerii și punerii la un loc a nevoilor și ofertelor. Însă această atitudine care începe să se evidențieze este un capital pe care nu putem să-l neglijăm sau să-l disprețuim.

3. *Un nou seminar, într-un loc nou.* Sprijinul financiar anonim al Diviziunii Euro-Africa și al bisericii din România, plus luptele eroice ale câtorva administratori și ale zecilor de muncitori vor face ca, în curând, acest important centru de instruire pastorală să fie finalizat. Dar, în ultima vreme,

atenția noastră s-a concentrat mai mult asupra construcției umane a unui corp profesoral și studențesc. Cred că unele experiențe dureroase, cu absolvenți care n-au vrut sau n-au putut să meargă în câmp, și unele analize ale unor educatori cu experiență au creat între noi o nouă hotărâre de a cristaliza direcția dezvoltării seminarului.

S-au făcut deja câțiva pași. O lună de eforturi misionare, atât pentru studenți, cât și pentru profesori, în martie 1997, a schimbat mentalitatea multora cu privire la rolul lor în evanghelizare. Din septembrie, avem o clasă întreagă de studenți care lucrează în câmp, la jumătatea instruirii lor pentru pastorație. Acesta este un pas îndrăzneț și are nevoie de tot sprijinul, rugăciunea și îndemnarea noastră pentru a deveni un succes. A fost adoptat un profil al absolventului seminarului, pentru a-i orienta pe profesori în instruirea și modelul pe care le oferă studenților. Acum se lucrează la un profil al profesorului de seminar, pentru a uni mai mult biserica și seminarul, ca segmente sinergice ale poporului lui Dumnezeu.

A fost adoptat un program de ridicare a interesului și pregătirii viitorilor candidați pentru seminar. Și, pentru prima dată în ultimii 50 de ani, avem un program puternic de stagiatură, în care conferința, seminarul și pastorii cu experiență acționează ca o echipă.

Atât conducerea uniunii, cât și corpul profesoral au mai multă încredere reciprocă și linii deschise de comunicare. În același timp, ambele părți acceptă principiul responsabilității reciproce și nimeni nu simte

nevoia ca să se apere sau să acuze cealaltă parte. Când apar probleme, suntem hotărâți să facem parte din soluție, nu din problemă.

4. Diaspora românească. Deși atât tendința, cât și ocaziile de emigrare au scăzut, numeroși factori au condus la această nouă realitate - un număr semnificativ, de români adventiști merg temporar, pentru muncă, în țări occidentale, cum sunt Spania, Italia, Franța, ca și în Israel. În jur de 2% din numărul nostru de membri se află în această situație. Dar acești 2% nu sunt nicidecum un eșantion tipic al bisericii noastre, pentru că cei mai mulți dintre ei sunt segmentul tânăr, sănătos, bine pregătit, dinamic al bisericii. În comunitățile din care pleacă, ei lasă în urmă poziții greu de înlocuit, în familie, lasă soții/soții, copii, și pretutindeni relații vătămate și responsabilități neimplinite. Nu doresc să-i condamnm, din contră, doresc să-i asigur, într-un mod concret, de sprijinul și de iubirea noastră vindecătoare, pentru că de acestea au nevoie.

Sunt foarte bucuroși să vă anunț că Uniunea spaniolă a făcut încă un pas, într-un efort foarte lăudabil, de a sluji nevoilor spirituale ale românilor care lucrează temporar din zona Madridului. Cu o săptămână în urmă, comitetul lor anual a fost de acord să ceară uniunii noastre

un pastor pentru o perioadă de 2-3 ani. Vreau, de asemenea, să-mi exprim aprecierea pentru bunăvoința cu care conducătorii Conferinței Oltenia

l-au pus la dispoziție pe fr. Tiú Gádea pentru această chemare atât de interesantă și de solicitantă. Diviziunea Euro-Africa susține acest plan și se fac deja proiecte pentru construirea unei biserici noi, la Madrid, pentru membri de limbă română. Fratele Frikart mi-a scris: „Cu siguranță că vom sprijini financiar acest proiect”. Fratele Mazza, președintele Uniunii italiene, îi susține, de asemenea, din toată inima, pe românii adventiști care locuiesc acolo.

Având aceste experiențe pozitive, urmează să lucrăm cu Diviziunea Trans-Euro-peană și cu Misiunea din Is-

rael, pentru a-i ajuta pe membrii noștri care se află acolo. Desigur, recunoaștem că organizațiile bisericești din aceste câmpuri

au deplină răspundere pentru membrii lor și îi încurajăm pe compatrioții noștri să accepte acest lucru. Totuși, suntem bucuroși când avem posibilitatea să dăm un răspuns pozitiv la solicitări pentru ajutor. Un asemenea ajutor se va dovedi o investiție pe termen lung pentru sănătatea bisericii, atât în câmpul în care se activează, cât și pentru biserica din țară.

Chiar dacă diaspora nord-americană are o influență mai mică asupra vieții bisericii noastre de aici, sunt fericit să vă informez că biserica românească din Loma Linda a câștigat o viață nouă prin eforturile unite ale fraților Romulus

Chelbegeanu, ca pastor, și Nicolae Butoi, ca evanghelist. După aproape două decenii de frământări interne, de eforturi și speranțe irosite, aceasta este cu adevărat o minune.

Și acum, întorcându-ne la noi înșine, încercați cu sentimente de teamă și uimire, ne gândim la propria noastră viață spirituală, la relațiile pe care le-am creat în acest cerc privilegiat de conducători, la bucuriile și amărăciunile familiilor noastre. Vreau să vă mulțumesc fiecăruia pentru slujirea credincioasă și lucrarea plină de sacrificiu din teritoriul dv. Am, de asemenea, o povară de recunoștință pentru iubii noștri frați de la diviziune, pentru sprijinul consecvent și ajutorul financiar atât de importante pentru noi. Am fost întotdeauna încurajat și îmbogățit de experiențele și rugăciunile voastre de mijlocire.

Obiectivul nostru rămâne desăvârșirea procesului de reînnoire a vieții comunității din grupele mici, conducând la o declanșare puternică, pe 10 octombrie, anul viitor, a programului Net'98.

Pentru aceasta, „cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeața de pe câmp” (Zah. 10,1).

Adrian Bocăneanu,
președintele Uniunii

Obiectivul nostru rămâne desăvârșirea procesului de reînnoire a vieții comunității din grupele mici, conducând la o declanșare puternică, pe 10 octombrie, anul viitor, a programului Net'98.

Profilul sociologic al bisericii adventiste din România

În cadrul comitetului anual al uniunii, fratele Aron Moldovan, secretarul uniunii, a prezentat rezultatele preliminare ale unui studiu foarte interesant cu privire la profilul sociologic al bisericii.

Grupa de vârstă	Naționalitate	Studii	Profesia/Activitatea
sub 20 ani	români	fără și neraportate	agricultori
21-30 ani	maghiari	3.306	8.234
31-40 ani	germani	4 clase	muncitori
41-50 ani	romi	17.782	6.436
51-60 ani	ucraineni	8 sau 10 clase	meseriași
61-70 ani	alte naționalități	26.361	8.530
peste 70 ani		școală profesională	cadre sanitare
		5.631	2.895
		liceu	medici
		9.842	307
		școală posticeală	ingineri
		1.688	331
		studii universitare	profesori
		1.684	403
			patroni
			1.022
			elevi
			2.612
			studenți
			874
			casnice
			14.544
			pensionari
			17.958
			șomeri
			1.871

Sărbătorile de iarnă – o conduită adventistă

La sfârșitul unei săptămâni de rugăciune reușite, ne simțim mai aproape de Dumnezeu, înnoiți spiritual, și pornim înaintea cu bucurie, spre noi ținte. Pe măsură ce se apropie sfârșitul anului, viața noastră începe să graviteze în jurul Crăciunului.

Știm că 25 decembrie nu este ziua de naștere a Domnului Hristos, dar Crăciunul este o sărbătoare care atrage atenția întregii lumi, laice și religioase, spre un prunc mic, dintr-o iesle, spre Mântuitorul nostru. Inimile sunt înduioșate. Este foarte bine să vorbim despre Iosif, despre Maria și despre Isus, Mesia. Este un timp excelent în care să facem cunoscută Evanghelia.

De asemenea, Crăciunul este o ocazie în care să creăm amintiri, pentru și cu aceia pe care îi iubim. Amintirile plăcute se concentrează în jurul atmosferei de iubire pe care o trăim. Iată câteva sugestii pentru a folosi timpul acesta ca să ne exprimăm optimismul, bucuria, convingerile religioase, ca să ne întărim relațiile cu familia, cu prietenii și cu Domnul Isus.

Să ne gândim mai mult la evenimentele de la Betleem. Toate aspectele activităților noastre, în această perioadă, să reflecte faptul că, în centrul gândurilor noastre, se află Domnul Hristos. Să încercăm să ne imaginăm Pruncul din iesle, înconjurat de familie, păstorii și magii, corul îngeresc, steaua călăuzitoare. Primirea Pruncului din iesle ca Mântuitor al nostru ne inspiră iubire și pace sufletească în toate planurile și preocupările din această perioadă, atunci când alegem ce vom găti și ce vom cumpăra. În tot ce facem și spunem, ne alăturăm corului îngerilor, care au serbat nașterea Domnului Hristos, dându-I „slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte” și aducând „pace pe pământ”, între colegii, vecinii, prietenii noștri și membrii familiei noastre.

Aduceți-vă aminte de Isus în darurile pe care le faceți. Fiți un administrator bun. Planificați din timp. Oferiți un dar de mulțumire special, susțineți un proiect misionar concret, luați-vă un angajament în ce privește lucrarea de evanghelizare sau planificați o acțiune valoroasă.

Cadourile nu trebuie să fie scumpe, ca să fie și prețioase. O soție i-a oferit soțului douăsprezece cupoane, câte unul pentru fiecare lună a anului, fiecare putând fi recuperat în schimbul unei prăjituri preferate de el. Fiica lor a transplantat flori în ghiveci pentru fiecare membru al familiei. Dacă aveți darul de a cânta, înregistrați o casetă pentru prietenii dv. Folosiți-vă în mod înțelept talentele și banii.

Darurile noastre săptămânale pe care le aducem la biserică trebuie planificate din timp. De ce să nu facem planuri și în privința darurilor pe care vrem să le oferim, în semn de afecțiune, când ne amintim de nașterea Domnului?

Incurajați valorile creștine. Probabil fiul dv. dorește foarte mult să-i vadă pe eroii ultimelor programe de la televizor. Încercați să vă imaginați că I-ați oferit Copilului Isus cadoul acesta. Poate că veți dori să oferiți, în schimb, un lucru pe care copilul l-ar aprecia la fel de mult.

Luați-vă timp să vă bucurați de primirea și oferirea darurilor. Gândiți-vă la satisfacția pe care au trăit-o magii, când au îngenucheat în adorare și au oferit darurile lor, aur, tămâie și smirnă. Imaginați-vă, de asemenea, uimirea și adâncă recunoștință a Mariei și a lui Iosif. Este nevoie ca îndeosebi copii să învețe să aprecieze fiecare dar pe care îl primesc și să aibă răbdare până când oferă și primesc daruri și cei mari. Este ca o mică ceremonie. Cu toții așteaptă până când este oferit fiecare dar, în exclamațiile de uimire ale celorlalți. Cel care primește darul poate să-și exprime recunoștința și să-l îmbrățișeze pe dăruitor. Mulțumirea sufletească și aprecierea nu pot fi exprimate în fugă.

Oferirea de daruri cu ocazia amintirii nașterii Domnului aduce bucurie. Ne dă posibilitatea să ne manifestăm aprecierea și iubirea față de prietenii și față de familie.

Ajutați-i pe alții. Puteți oferi niște fructe sau alte lucruri necesare unei familii aflate în nevoie. Ați putea să invitați la masă pe cineva care nu are sau este departe de familie. Puteți să le oferiți o carte bună vecinilor sau să-i vizitați și să le cântați despre nașterea Domnului.

Gândiți-vă la prima sărbătorire a nașterii Domnului și imaginați-vă că:

- sunteți hangiul. Mai puteți face loc pentru încă o persoană singură în atmosfera de iubire și de prietenie din locuința dv.?
- sunteți un păstor. Vreți să transmiteți vestea bună a nașterii Domnului?
- sunteți unul dintre magi. Ați planificat din timp darurile potrivite pentru această ocazie, darurile care sunt o parte din dv. și exprimarea întregii dv. iubiri?
- sunteți proprietarul ieslei. S-ar simți Domnul Isus bine primit în căminul dv., cu ornamentele, hrana, cadourile și ospitalitatea dv.?
- răsună imnul de slavă. Așteptați cu entuziasm vestea aducătoare de multă bucurie? (adaptare după Mary Lane Anderson, *Adventist Review*, 4 decembrie 1997)

BUN VENIT ÎN FAMILIE

A doua venire

Noi credem că a doua venire a Domnului Isus Hristos este fericita nădejde a bisericii, marele punct culminant al Evangheliei. Venirea Mântuitorului va fi literală, personală, vizibilă și mondială. Când El va reveni, cei neprihăniți care au murit vor fi înviați și, împreună cu cei neprihăniți aflați în viață, vor fi glorificați și luați la cer; dar cei nelegiuții vor muri. Împlinirea aproape completă a majorității lanțurilor profetice, alături de condițiile prezente din lume, arată că a doua venire a Domnului Hristos este iminentă. Timpul acestui eveniment nu a fost descoperit și de aceea suntem îndemnați să fim gata oricând (Tit 2,13; Evr. 9,28; Ioan 14,1-3; Fapte 1,9-11; Mat. 24,14; Apoc. 1,7; Mat. 26,43.44; 1 Tes. 4,13-18; 1 Cor. 15,51-54; 2 Tes. 1,7-10; 2,8; Apoc. 14,14-20; 19,11-21; Mat. 24; Marcu 13; Luca 21; 2 Tim. 3,1-5; 1 Tes. 5,1-6.)

Puncte fundamentale, 24

Se întâmplă cu ocazia ultimei cine de Paște a Domnului Isus împreună cu ucenicii Săi. Isus știa că timpul în care mai era împreună cu ei se apropia de sfârșit. În curând, avea să moară pe cruce, iar câteva zile mai târziu, urma să plece într-o „călătorie lungă”, spre cer. „Copilașilor”, a spus El, „mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta și, cum am spus iudeilor, că, unde Mă duc, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum” (Ioan 13,33). Ucenicii s-au simțit profund întristați. „Unde Te duci?” L-a întrebat Petru. „[Eu] de ce nu pot veni după Tine acum?” (vers. 36, 37) Isus a răspuns prin aceste cuvinte bine cunoscute: „Să nu vi se tulbure inima... Eu Mă duc... Și... Mă voi întoarce” (Ioan 14,1-3).

A doua venire este fericita nădejde a creștinilor. Ca să o înțelegem pe deplin, trebuie să cunoaștem câte ceva despre planul inițial al lui Dumnezeu pentru lumea noastră și despre conflictul dintre bine și rău, care continuă aici, cu multă violență, de peste șase mii de ani.

Planul inițial al lui Dumnezeu

Dumnezeu intenționa ca Adam, Eva și toți urmașii lor să fie extrem de fericiți. Dacă planul Său ar fi fost adus la îndeplinire, cuvântul *suferință* nu ar fi intrat niciodată în dicționar. Nici o lacrimă nu ar fi fost vărsată vreodată la un mormânt. Nici un copil nu ar fi fost omorât vreodată de o mașină. Boala și moartea nu ar fi smuls niciodată o mamă de lângă copiii săi. Aceste tragedii se întâmplă din cauză că un vrăjmaș a invadat căminul fericit al lui Adam și al Evei, iar ei au cedat ispitei lui. Inima lor a fost transformată imediat și un caracter crud, păcătos, a mutilat viața fiecărui om, de atunci până astăzi. Însăși creațiunea - lumea naturală - „suspina și suferă durerile nașterii” (Rom. 8,22).

Dar există speranță. Dumnezeu i-a promis Evei că Isus, urmașul ei, va zdrobi capul lui Satana (vezi Gen. 3,15). Satana va fi nimicit, iar toți urmașii credincioși ai Domnului Isus vor fi readuși în lumea desăvârșită pe care a plănuțit-o Dumnezeu de la început, pentru ei. Iată de ce este atât de importantă a doua venire a lui Isus. Ea este timpul când Dumnezeu Își va împlini făgăduința pe care i-a făcut-o Evei. El Își va lua poporul din această lume ruinată, în care se află de peste șase mii de ani, și îl va reintegra în acel cămin desăvârșit.

De la Adam și Eva până astăzi, poporul lui Dumnezeu a așteptat și a dorit atât de mult a doua venire a Domnului Isus! Enoh spunea: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi” (Iuda 14). Avraam aștepta cu nerăbdare „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evr. 11,10). Isaia a profetizat despre „ceruri noi și un pământ nou”, unde, „în fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea” lui Dumnezeu (Is. 65,17; 66,22.23). Ioan spunea: „Amin! Vino, Doamne Isuse” (Apoc. 22,20). Iar poporul credincios al lui Dumnezeu, de-a lungul întregii istorii creștine, a întrebat: „Până când, Doamne” - până când mai trebuie să așteptăm arătarea Ta?” (Apoc. 6,10) Adventiștii de ziua a șaptea, alături de mulți alți creștini, cred că trăim foarte aproape de timpul când această „fericită nădejde” va fi împlinită. Ne dă multă bucurie să știm că, în curând, suferința pe care o trăim în această viață se va termina.

Războiul final de pe pământ

Dar a doua venire a Domnului Isus va însemna mai mult decât timpul când Dumnezeu îl va lua la cer pe poporul Său. Atunci și lumea noastră va fi smulsă din mâinile lui Satana și dată Conducătorului său de drept, Isus Hristos. Cu mii de ani în urmă, Satana a înființat, pe acest pământ, un cap de pod, de pe care se aștepta să-și lanseze atacul împotriva lui Dumnezeu, în tot universul. Firește, el nu dorește să i se ia stăpânirea asupra pământului și va face tot ce-i stă în putere ca să împiedice lucrul acesta.

Cartea Apocalipsa oferă o descriere detaliată a efortului suprem al lui Satana de a împiedica a doua venire a Domnului Hristos. Poporul lui Dumnezeu, care va trăi pe pământ la data aceea, va fi implicat din plin în acest conflict. „Și balaurul, mânia pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzește poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apoc. 12,17).

În cer s-a făcut război, când revolta a izbucnit prima dată. Atunci, Mihail și îngerii Lui s-au luptat cu Satana și cu îngerii săi. Dar, în războiul final al pământului, chiar înainte de venirea Domnului Isus, Hristos și urmașii Săi credincioși de pe pământ vor lupta împotriva lui Satana și a oamenilor care Îl urmează.

Singura speranță a planetei noastre

Satana și aliații săi vor pune stăpânire pe lumea întreagă și își vor folosi superioritatea ca să atace poporul lui Dumnezeu: „[Primei fiare din Apocalipsa 13] I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam” (Apoc. 13,7). *Slabele ființe omenesti vor merge până acolo încât vor lupta împotriva Dumnezeului universului!* Apocalipsa 17,14 spune că cei zece împărați, din versetul 12, „se vor război cu Mielul”. În viziune, Ioan a văzut „fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui” (Apoc. 19,19).

Armagedonul

Aceasta va fi lupta de la Armagedon, pe care lumea s-a străduit să o înțeleagă, de când a scris Ioan Apocalipsa. Bătălia de la Armagedon este strâns legată de a doua venire a Domnului Hristos. De fapt, ea este a doua venire a Domnului Hristos.

Apocalipsa 19,11-16 îl prezintă pe Domnul Isus, la revenirea Sa, ca pe un general de armată, călare pe un cal alb, urmat de soldați, de asemenea călare pe cai albi. Versetele 17-21 descriu forțele militare unite, ale lumii, pe care El le va arunca în luptă. Acest capitol descrie a doua Sa venire ca fiind un război între oștile cerului și oștile pământului. Iar armata cerului va învinge (vers. 20,21).

Și Isus va folosi arme fizice în contraatacul Său. Armele Lui vor fi forțele naturii: cutremure, grindină, tunet și fulger, munți care se năruie și insule care dispar în mare. Ieremia descrie pământul, după acest război, ca fiind întunecat, pustiu, fără oameni vii, câmpiile sale ca fiind un deșert, iar orașele lui, în ruine (vezi Ier. 4,23-26).

Și totuși, nu trebuie să ne temem când ne gândim la acest război, pentru că Dumnezeu ne va acoperi cu penele Lui și ne vom ascunde sub aripile Lui. Nici un rău nu va veni asupra noastră, pentru că El va porunci îngerilor Lui să ne păzească (vezi Ps. 91,4-11).

Iată cum îl descrie Ellen White pe poporul lui Dumnezeu în timpul acesta: „I-am văzut pe conducătorii pământului sfătuindu-se împreună... dând ordin ca, dacă sfinții nu vor renunța la credința lor deosebită, ... oamenii să aibă libertatea, după un timp, să îi omoare. Dar, în acest ceas de încercare, sfinții erau calmi și liniștiți, se încredeau în Dumnezeu și contau pe făgăduința Sa, că li se va deschide o cale de scăpare” (Early Writings, pag. 282, 283).

Tempul acesta nu este pentru oameni slabi

Aceasta nu va fi un timp pentru cei slabi din punct de vedere spiritual. Numai cei care și-au întărit mintea cu adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu vor putea să scape de amăgirile din vremea sfârșitului și doar cei care și-au întărit sufletul cu credința din Cuvântul lui Dumnezeu vor scăpa de presiunile intense din zilele de pe urmă.

Pentru cei aleși ai lui Dumnezeu, acesta va fi atât un timp de încercare, cât și un timp de mare bucurie. Isus a spus ca, atunci când mulțimile lumii vor fi îngrozite de semnele venirii Sale, să ne bucurăm și să ne ridicăm capetele, pentru că mântuirea noastră se apropie (vezi Luca 21,25-28). De ce vom putea face astfel atunci? Pentru că învățăm să ne încredem în El astăzi. Răspunzând la întrebarea ucenicilor privind semnele venirii Sale, Domnul Isus a folosit mult mai mult timp învățându-i cum să se pregătească, decât spunându-le cum vor fi în realitate, sau cum vor ști ei când se apropie evenimentele finale de pe pământ.

Ultimul sfat al Domnului Isus a fost acesta: să avem înțelepciunea - o relație cu El prin Duhul Sfânt. Să ne folosim talanții în lucrarea Sa. Iar prin harul Său transformator, să ne păstrăm inima plină de iubire față de alții (vezi Mat. 25). Când va începe furtuna, va fi prea târziu să intrăm în această relație cu Domnul Isus. Trebuie să cultivăm acum această legătură, prin studiul Bibliei, prin rugăciune, prin părtășie și prin alte exerciții spirituale, prevăzute de Dumnezeu. Facem aceasta încrezându-ne în El, în greutățile mărunte pe care le întâmpinăm astăzi. O facem învățând să nu ne plângem, când viața nu merge așa cum credem că ar trebui.

Așteptăm cu nerăbdare și cu multă bucurie a doua venire a Domnului Isus. Ea va fi cel mai traumatizant moment din întreaga istorie a pământului, dar, pentru noi, acest traumatism va reprezenta doar chinurile nașterii prin care vom fi conduși în căminul nostru veșnic. În acel timp teribil, a doua venire a Domnului Hristos va fi fericită nădejde a poporului lui Dumnezeu, ca niciodată mai înainte.

I. Despre a doua venire a Domnului Hristos sunt adevărate următoarele afirmații:

a. Domnul Isus și apostolii aveau vederi greșite despre apropierea celei de-a doua veniri, vederi care au fost corectate de biserica postapostolică.

b. Deoarece profețiile privitoare la a doua venire au fost uneori înțelese și aplicate greșit, nu putem fi siguri, pe baza lor, că revenirea Domnului Hristos va avea loc în curând.

c. De la înălțarea Domnului Hristos, făgăduința că El va reveni este o ancoră sigură a speranței creștinului.

2. Domnul Hristos va reveni:

a. Când Evanghelia va fi adusă la cunoștința tuturor oamenilor.

b. Când caracterul Său va fi reflectat pe deplin în urmașii Săi.

c. La o dată pe care numai Dumnezeu o cunoaște, dar pe care o putem afla, dacă ne investim viața exclusiv în a face conexiuni și calcule, pornind de la ce ne descoperă Biblia.

3. Dacă Dumnezeu a rânduit o vreme (vezi Ecles. 3,17) și totuși ni se spune că ar trebui să grăbim

„venirea zilei lui Dumnezeu” (vezi 2 Pet. 3,11,12), înseamnă că:

a. Biblia se contrazice.

b. Dacă ne pregătim și dacă ne împlinim misiunea dată de El, este posibil ca revenirea Domnului Hristos să aibă loc înainte de un termen limită, stabilit de Dumnezeu.

c. Dumnezeu este hotărât să aducă la îndeplinire atât vestirea Evangheliei pe tot pământul, cât și făgăduința revenirii Domnului Isus, și o va face, iar chemarea Sa, ca să lucrăm împreună cu El pentru aceasta, este foarte urgentă.

4. Este greșit să credem că:

a. După ce Domnul Hristos va rosti: „S-a isprăvit! Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe...” (Apoc. 16,17; 22,11), chiar înainte de revenirea Sa, ocazia de a fi mântuit va fi trecut pentru totdeauna.

b. Deoarece toți sunt predestinați să fie ori mântuiți, ori pierduți, libertatea de alege personală nu are nimic de-a face cu pregătirea pentru a doua venire.

c. De la cei care vor fi în viață la revenirea Domnului Isus se (va) cere o stare de ascultare și de sfințenie mai mare decât cea care a fost cerută de la oricare generație de credincioși, mai înainte.

Răspunsuri corecte: I. c;

2. a, b; 3. b, c; 4. b, c.

Farmecul inegalabil al Domnului Hristos - 1

Într-o zi de iarnă, în 1868, John Matteson a bătut la ușa casei altui imigrant danez, ca și el, C. Nelson, care era pastor baptist. Tânărul Matteson a întrebat dacă poate intra pentru o vizită, dar pastorul Nelson a spus: „Nu!”

„Mi-a părut rău pentru el”, scrie Matteson. „În liniște, mi-am scos Biblia și, stând în picioare în zăpadă, am început să citesc din Scripturi despre iubirea lui Dumnezeu și despre plăcuta comuniune în Domnul Hristos. Predicatorul a fost adânc mișcat și, în cele din urmă, m-a invitat să intru. Am plâns, ne-am rugat și apoi am studiat Biblia”. În seara aceea, Nelson a primit solia adventistă, iar la timpul potrivit, a devenit pastor adventist de ziua a șaptea.

Iubirea Domnului Isus, prezentată de Ellen White, în timp ce descria „slava împărăției lui Dumnezeu și iubirea inegalabilă a unui Mântuitor răstignit”, a topit inima adolescentului Elbert Lane, în 1853, conducându-l într-o slujire de o viață întreagă pentru Domnul Său. Prezentarea aceleiași teme minunate, în 1858, după ce ea primise viziunea despre „marea luptă”, a mișcat adunarea din Battle Creek ca niciodată mai înainte.

Mișcarea adventă s-a născut cu privirea îndreptată spre Domnul Isus. „Isus vine curând” era cuvântul de ordine al millerjiților. „Ce face Domnul Isus astăzi?” a fost întrebarea pusă în urma dezamăgirii. „El are de făcut o lucrare în locul prea sfânt” a fost răspunsul pe care l-au descoperit Edson și alții și pe care adventiștii au început să-l vestească lumii. Adventismul de ziua a șaptea este în mod fundamental o solie despre Domnul Hristos și despre ceea ce a făcut și face El ca să-i mântuiască pe păcătoși.

Este surprinzător faptul că, prin anii 1880, adventiștii de ziua a șaptea Îl pierdeau mult din vedere pe Domnul lor. Mulți pastori subliniau obligativitatea Sabatului atât de mult, încât aproape că excludeau legătura personală cu Domnul Sabatului. Ellen White a vorbit desori despre farmecul Domnului Isus, dar cuvintele ei, atât de mișcătoare în anii 1850, deveniseră familiare acum și cădeau în urechi surde. Când scria despre felul în care sunt mântuiți oamenii, autorii articolelor din revista *Review* aveau grijă să spună ceea ce este corect: că suntem mântuiți numai prin Domnul Hristos; nimeni nu poate respecta legea prin propria sa putere. Însă lipsea ceva. Mai bine zis, lipsea Cineva. Domnul Hristos era o doctrină, dar, pentru mulți adventiști, nu mai era un prieten personal, așa cum fusese cândva.

Biserica avea nevoie de o nouă descriere a Domnului Hristos. Noul Său portret a fost dezvelit la sesiunea Conferinței Generale ținută la Minneapolis, în 1888.

„Minneapolis.” „1888.” Acești termeni sunt nedespărțiți în istoria adventistă. Ei desemnează una dintre cele mai importante sesiuni ale Conferinței Generale, tot atât de importantă ca și cele din 1863 și din 1901. Totuși, spre deosebire de celelalte sesiuni, cea din 1888, de la Minneapolis, nu este renumită nici pentru organizare, nici pentru reorganizare, ci pentru vestirea neprihăririi prin credință.

A douăzeci și șaptea sesiune a Conferinței Generale a fost convocată între 17 octombrie și 4 noiembrie 1888, la biserica adventistă nou-construită, din Minneapolis, Minnesota. Pe atunci, numărul membrilor adventiști din lume era de numai 27.000. Numărul delegaților prezenți a fost aproximativ nouăzeci.

În mare parte, lucrările obișnuite de la această conferință sunt uitate, astăzi. Ceea ce încă se ține minte este faptul că „Domnul, în marea Sa milă, i-a trimis poporului Său o solie foarte prețioasă, prin frații Waggoner și Jones... Ea prezenta îndreptățirea prin credința în Garantul [Domnul Isus]. Solia îi invita pe oameni să primească neprihănirea Domnului Hristos, care se manifestă prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu”.

Din nefericire, însă, aceasta nu este chiar tot ce se reține despre Minneapolis, 1888. Ellen White a mai scris: „Dumnezeu mi-a arătat că experiența teribilă de la Conferința de la Minneapolis este unul dintre cele mai triste capitole din istoria celor care cred în adevărul prezent”.

Minneapolis 1888 rămâne în istoria adventistă ca o altă ocazie importantă, așa cum fusese apelul către biserica laodiceană, din anii 1850, când credincioșii au primit doar în parte oferta lui Dumnezeu, iar parțial au respins-o. Un Tată care aștepta a fost lăsat încă o dată să-i aștepte răbdător pe copiii Săi șovăitori. Totuși făgăduința din 1888 este valabilă și astăzi.

Cei doi bărbați care au avut o contribuție remarcabilă la această Conferință Generală au fost Alonzo T. Jones și Ellet J. Waggoner. Fratele A. T. Jones se născuse la Ohio, în 1850. La douăzeci de ani, s-a înrolat în armată și a făcut serviciul militar timp de trei ani, o parte din această perioadă la o unitate de lângă Walla Walla. În timpul liber, a studiat istorie, Biblia și literatura adventistă pe care a întâlnit-o. După eliberare, a fost botezat de I. D. Van Horn, a luat-o în căsătorie pe cumnata pastorului și, cu timpul, a fost chemat să lucreze împreună cu E. J. Waggoner, în calitate de coredactor la revista *Signs of the Times*. În 1886, ei au devenit și redactori ai revistei *American Sentinel*, predecesora revistei *Liberty*. Pe Jones îl interesau deosebi relațiile dintre biserică și stat și împlinirea profetiilor.

Fratele E. J. Waggoner s-a născut în 1855, a absolvit Colegiul medical Bellevue din New York (de unde își primise diploma și dr. Kellogg) și a lucrat ca medic la Sanatoriul Battle Creek. După un număr de ani, a renunțat la medicină pentru a lucra ca slujitor al Evangheliei, iar în 1884, a intrat în echipa de la *Signs of the Times*.

Între timp, într-o zi înnoată din 1882, la o întâlnire în corturi, aproape de Healdsburg, California, fratele Waggoner s-a bucurat de o experiență care merită să fie cunoscută. El stătea la marginea adunării. „Dintr-o dată”, scria el mai târziu, „în jurul meu a strălucit o lumină... cortul a fost iluminat mai puternic decât dacă ar fi strălucit soarele la amiază și L-am văzut pe Domnul Hristos pironit pe cruce, răstignit pentru mine. În clipa aceea, pentru prima dată, m-a luat în stăpânire, ca un popot irezistibil, convingerea că Dumnezeu mă iubește și că Domnul Hristos a murit pentru mine”. Desigur că această minunată asigurare și-a pus amprenta asupra întregii lui cariere viitoare.

Între Waggoner și Jones existau deosebiri evidente. Amândoi erau slabi, dar Jones era înalt, iar Waggoner era scund. Amândoi au ajuns foarte buni vorbitori. De asemenea, au fost prieteni atât de apropiați, încât gândeau la fel. Cu o ocazie, au fost programați să predice în aceeași comunitate, în două Sabate la rând. Au aflat apoi, cu surprindere, că amândoi ținuseră aceeași predică.

Ni S-a născut un Mântuitor

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și că are compasiune pentru noi, în încercările noastre (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 11-13).

Venirea Mântuitorului fusese prezisă în Eden. Când Adam și Eva au auzit pentru prima dată făgăduința, ei se așteptau ca aceasta să se împlinească într-un timp foarte scurt... Dar, ca și stelele în vastul circuit al drumului rânduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere... Când marele orologiu al vremii a indicat ceasul acela, Isus S-a născut în Betleem.

„Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său” (Gal. 4,4). Providența divină îndrumase mișcările națiunilor, precum și torentul pasiunilor și influenței omenești, până când lumea era pe deplin pregătită pentru venirea Mântuitorului... În vremea aceea, sistemele religioase ale păgânismului își pierdeau influența asupra poporului... Deoarece iudeii se despărțiseră de Dumnezeu, credința [lor] se întunecase și speranța aproape încetase de a mai lumina viitorul... În afara națiunii iudaice, au existat bărbați care au prezis ivirea unui învățător dumnezeiesc... De sute de ani, Biblia fusese tradusă în limba greacă, pe atunci vorbită de toți, în întregul Imperiu Roman.

În loc să distrugă lumea, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să o salveze... Satana jubila pentru că reușise să strice chipul lui Dumnezeu în om. Însă atunci a venit Isus să refacă în om chipul Creatorului său. Nimeni în afară de Domnul Hristos nu poate remodela caracterul care a fost ruinat de păcat (*Idem*, pag. 20-25).

Împăratul slavei S-a umilit nespun pentru a îmbrăca natura omenească... Îngerii i-au însoțit pe Iosif și Maria, în timp ce călătoreau de la căminul lor din Nazaret până la cetatea lui David... Pentru ei nu s-a găsit nici o cameră la hanul aglomerat. Într-un adăpost rudimentar pentru animale, ei au găsit refugiu, în cele din urmă, și aici S-a născut Mântuitorul lumii...

Lumea întregă era mai strălucitoare datorită prezenței Sale... Pe câmpiile unde tânărul David își condusesse turma, păstorii încă mai

Ellen White

vegheau în timpul nopții. În orele acelea de liniște, ei vorbeau

împreună despre Mântuitorul făgăduit și se rugau pentru venirea Împăratului pe tronul lui David. „Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: 'Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul'" (Luca 2,9-11)... Întreaga câmpie a fost luminată de puternica strălucire a oștirilor lui Dumnezeu. Pământul a amuțit și cerul s-a plecat să asculte imnul: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2,14).

O, dacă astăzi familia omenească ar putea recunoaște imnul acesta! Declarația făcută atunci, imnul cântat atunci, va crește până la încheierea vremii și va răsună până la marginile pământului. Când Soarele Neprihănirii va răsări cu vindecarea sub aripile Sale, cântecul acesta va fi repetat de glasul unei mari mulțimi, ca vuietul unor ape multe, zicând: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească” (Apoc. 19,6)...

Cerul și pământul nu sunt astăzi mai departe unul de altul decât atunci când păstorii ascultau cântecul îngerilor. Omenirea este încă tot așa de mult obiectul grijii cerului, ca și atunci când oameni simpli, cu ocupații obișnuite, au întâlnit îngeri în miezul zilei și au vorbit cu solii cerești în vie și pe câmpii. Cerul poate fi foarte aproape de noi pe drumurile obișnuite ale vieții. Îngerii din locuri cerești vor sprijini pașii acelora care vin și merg la porunca lui Dumnezeu.

Faptele petrecute la Betleem sunt un subiect ineputabil... Îngâmfarea omenească și mulțumirea de sine se simt muștrate în prezența Sa. Dar acesta n-a fost decât începutul iubirii Sale minunate. (*Idem*, pag. 29-32)

Ellen White (1827-1915) a făcut parte dintre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Adventiștii de ziua a șaptea cred că ea a manifestat darul biblic al profeției, de-a lungul a peste 70 de ani de slujire și de lucrare publică.

Nu ne așteaptă nici o surpriză

„Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci“ (Amos 3,7).

Amos nu era un om obișnuit. Deși unii ar putea să-l considere un simplu păstor, Dumnezeu îl chemase să fie purtătorul Său de cuvânt. Amos se deosebea de majoritatea miliardelor de păstori care au trăit înainte de el și după aceea. Amos era profet.

Grija pentru turma sa de oi nu a mai absorbit gândirea lui Amos. În loc de aceasta, vestirea cuvintelor date lui de Domnul pentru regatul lui Israel a devenit cea dintâi prioritate a vieții sale. Într-adevăr, solemnne au fost acele cuvinte care prevesteau distrugerea apropiată, dacă poporul apostaziat nu se pocăia.

„Iată, Domnul Dumnezeu are ochii pironiți peste împărăția aceasta vinovată, ca s-o nimicească de pe fața pământului; totuși nu voi nimici de tot casa lui Iacov, zice Domnul. Căci iată, voi porunci și voi vântura casa lui Israel între toate neamurile, cum se vântură cu ciurul, fără să cadă un singur bob la pământ! Toți păcătoșii poporului Meu vor muri de sabie, cei ce zic: 'Nu ne va ajunge nenorocirea și nu va veni peste noi!'“ (Amos 9,8-10).

Amatiza, preotul idolatru de la Betel, supărat de avertizarea insistentă a profetului, adresată poporului și regelui său, i-a spus lui Amos:

„Plecă, văzătorule, și fugi în țara lui Iuda! Mănâncă-ți pâinea acolo, și acolo proorocește. Dar nu mai prooroci la Betel, căci este un locaș sfânt al împăratului și este un templu al împărăției!“ (Amos 7,12.13)

Amos nu a fost singurul profet trimis de Dumnezeu. Și lui Osea i

James Nix

s-a dat o solie despre nimicirea iminentă, dacă poporul nu se pocăia de idolatrie și nu se întorcea la Dumnezeu.

„Ați arat răul, ați secerat nelegiuirea și ați mâncat rodul minciunii. Căci te-ai încrezut în cărările tale de luptă, în numărul oamenilor tăi viteji. De aceea se va stârni o zarvă împotriva poporului tău, și toate cetățile tale vor fi nimicite, cum a nimicit în luptă Șalman-Bet-Arbel, când mama a fost zdrobită împreună cu copiii ei. Iată ce vă va aduce Betel, din pricina răutății voastre peste măsură de mari. În revărsatul zorilor, se va isprăvi cu împăratul lui Israel!“ (Osea 10,13-15)

În pofida chemării la pocăință adresate de ambii profeti, avertizările din partea lui Dumnezeu au rămas nebagate în seamă. De aceea, așa cum se anunțase, asirienii au atacat și, în cele din urmă, i-au dus în robie pe supraviețuitorii din cele zece seminții nordice. Peste vreo două sute de ani, după alte și alte avertizări trimise prin alți profeti, a fost distrus și regatul din sud, al lui Iuda, iar locuitorii săi au fost duși în robie, de data aceasta de babilonieni.

Iar și iar, de-a lungul istoriei blice, Dumnezeu l-a avertizat pe poporul Său de ceea ce avea să urmeze în viitor. Ar putea fi citate multe exemple, dar vor fi de ajuns următoarele câteva, care să ilustreze procedeul continuu al lui Dumnezeu, așa cum a fost enunțat de Amos: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci“ (Amos 3,7).

De câteva ori, oamenii au ascultat avertizarea din partea lui Dumnezeu, dar, regretabil, de cele mai multe ori, nu. (Este interesant că,) deși multe avertizări au fost transmise prin profeti, unele au fost date pe altă cale.

În grădina Eden, Dumnezeu însuși a încercat să evite rezultatele dezastruoase ale păcatului, avertizându-i pe Adam și Eva de ceea ce urma să se întâmple dacă alegeau să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului (Genesa 2,16.17). De asemenea, timp de o sută douăzeci de ani, Dumnezeu l-a trimis pe Noe să-i avertizeze pe locuitorii nelegiuți ai lumii, dar rezultatele au fost foarte slabe (Genesa 7,7.13; 1 Petru 3,20; 2 Petru 2,5).

Mulți ani mai târziu, Dumnezeu a folosit îngeri ca să-i avertizeze și apoi să-i ajute fizic pe Lot, pe soția și pe cele două fiice ale sale să fugă din cetatea Sodoma, care urma să fie nimicită curând (Genesa 19,15.16). Iar mai târziu, Dumnezeu i-a dat un vis lui faraon și altul lui Iosif, un tânăr rob, întemnițat, ca să salveze Egiptul de efectele devastatoare ale unei foamete de șapte ani, care urma să vină asupra țării (Genesa 41).

Au mai trecut cam patru sute de ani, până când Dumnezeu a ales să avertizeze un alt faraon. De data aceasta, Moise și Aaron au anunțat plăgile care urmau să cadă, dacă poporului lui Dumnezeu nu i se dădea voie să plece din Egipt (Exod 7-11). Spre mâhnirea tuturor, faraon nu a vrut să ia seama la avertizările lui Dumnezeu, transmise prin cei doi purtători de

cuvânt aleși de El. A urmat plagă după plagă, dar faraon a refuzat să asculte. Unii oameni niciodată nu cred că Dumnezeu va face ceea ce spune! Cu totul altul a fost rezultatul predicării profetului Iona, prin care Dumnezeu a avertizat cetatea Ninive de distrugerea iminentă, după patruzeci de zile. Toți, de la rege și nobilii săi până la cei mai umili locuitori ai Ninivei, s-au pocăit în sac și cenușă, iar Dumnezeu Și-a schimbat planurile de a nimici cetatea nelegiuită (Iona 3).

Regretabil că Vechiul Testament este plin de avertizări neluate în seamă, adresate regilor din Israel și din Iuda. Câțiva s-au pocăit, scăpând pentru un timp de distrugerea anunțată de Dumnezeu, dar, în cele din urmă, așa cum s-a amintit deja, locuitorii ambelor regate au fost duși în robie.

În timp ce se aflau în captivitate, Dumnezeu a transmis de mai multe ori avertizări, prin Daniel. Una dintre acestea a fost dată cu ocazia marelui ospăț al regelui Belșațar. Așa cum i-a fost interpretată regelui avertizarea lui Dumnezeu, scrisă de degetele unei mâini necunoscute, pe zidul palatului, soldații mezi au intrat în cetatea condamnată (Daniel 5). Atunci a fost prea târziu ca regele îmbătat și petrecăreții lui curteni să evite nenorocirea care venea asupra lor.

Care cinci sute de ani mai târziu, Dumnezeu a folosit un mijloc foarte neobișnuit, în încercarea de a ajunge la inima guvernatorului roman, Pilat. Așa cum citim în Matei 27,19, în timp ce procesul Domnului Isus era în plină desfășurare, soția lui Pilat i-a trimis soțului ei un mesaj de avertizare: „Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta; căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui“.

Potrivit celor scrise de sora White, exact lucrul pe care Pilat a dorit să îl evite, făcând pe placul mulțimii batjocoritoare, s-a întâmplat curând după aceea.

„I s-au luat toate onorurile, a fost îndepărtat din înalta sa poziție și, ros de remușcări și cu mândria rănită, și-a sfârșit viața nu la mult timp după crucificarea Domnului“ (Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 620).

Cu puțin timp înainte de judecarea și răstignirea Domnului Hristos, ucenicii Săi L-au întrebat despre distrugerea templului din Ierusalim și despre sfârșitul lumii (Matei 24,3). Răspunsul Domnului Hristos la prima lor întrebare, așa cum îl găsim în Matei 24,16-19, a fost dat cu mai mult de treizeci și cinci de ani înainte de distrugerea propriu-zisă a Ierusalimului. Cu toate acestea, el i-a ferit pe toți creștinii aflați atunci în Ierusalim de a fi uciși în timpul aceluși eveniment. Ca rezultat al ascultării lor de sfatul Domnului Hristos, de a fugi, viața lor a fost salvată.

Din primele zile ale mișcării noastre, adventiștii de ziua a șaptea au crezut că Dumnezeu a vorbit bisericii Sale din timpul sfârșitului prin Ellen White. Fiind convinși că lucrarea ei împlinea parțial profețiile din Ioel 2,28 și Apocalipsa 12,17, care prezic o înnoire a darului profeției între cei care Îl urmează pe Dumnezeu chiar înainte de a doua venire a Domnului Hristos, pionierii adventiști au fost încurajați de faptul că însăși revărsarea acestui dar special fusese anunțată cu sute de ani înainte.

Datorită caracterului Său consecvent și a modului Său neschimbător de a lucra, nu ar trebui să ne surprindă faptul că Dumnezeu le-a vorbit adventiștilor prin Ellen White, ca să-i avertizeze despre lucruri care urmau să se întâmple. Deși ea nu este cunoscută în primul rând pentru scrierile sale predictive, Dumnezeu a fost it-o ca să transmită câteva preziceri însemnate.

O avertizare importantă a fost dată exact acum nouăzeci și șase de ani (pe 16 octombrie 1901). Vorbind despre spiritul comercial tot mai pronunțat, de la Societatea de Editură Review and Herald, aflată atunci la Battle Creek, Michigan, Ellen White scria cu durere: „Simt o teroare apăsându-mi sufletul, când văd la ce stare de lucruri a ajuns casa noastră de editură. Mașinile de tipărit din instituția Domnului tipăresc teoriile distrugătoare de suflet ale catolicismului și alte taine ale fărâdelegii. Instituția trebuie să fie purificată

de aceste lucruri dăunătoare... Aproape că mi-a fost frică să deschid revista Review, de teamă că voi vedea că Domnul a curățit casa de editură prin foc“ (Scrisoarea 138, 1901, scrisă pe 16 octombrie 1901; publicată în *Mărturii*, vol. 8, pag. 95).

Apelul sorei White către conducătorii casei de editură este tipărit în întregime în *Mărturii* vol. 8, paginile 94-99. După ce a insistat ca ei să-și schimbe de îndată atitudinea și să facă reformele absolut necesare în metodele de lucru practicate la casa de editură, ea și-a încheiat apelul cu a doua avertizare solemnă: „Dacă nu are loc o reformă, se vor abate nenorociri peste casa de editură, iar lumea va cunoaște motivele“ (Scrisoarea 138, 1901; publicată în *Mărturii*, vol. 8, pag. 99).

Această solie a fost trimisă cu mai mult de paisprezece luni înainte de seara de 30 decembrie 1902, când editura Review and Herald a ars până la temelii. Totodată, ea a fost trimisă cam cu patru luni înainte de incendiul care, în seara de 18 februarie 1902, a distrus Sanatoriul Battle Creek.

De ani de zile, Dumnezeu vorbește prin Ellen White, încercând să pună capăt monopolului instituțional din ce în ce mai mare, care își avea centrul la Battle Creek. În 1898, ea scrisese din Australia: „Multele interese concentrate la Battle Creek ar trebui să fie împărțite, subîmpărțite și așezate în alte orașe. Voi, care vă socotiți oameni înțelepți, poate că spuneți: 'Va costa prea mult. Putem face lucrarea aici, la Battle Creek, cu mai puține cheltuieli'. Ei bine, nu știe Dumnezeu toate acestea? Nu este El un Dumnezeu care înțelege toate raționamentele necredinței, care rețin atât de multe interese la Battle Creek? El v-a făcut cunoscut că trebuie să se formeze centre în toate orașele. Lucrul acesta i-ar atrage pe mulți afară din Battle Creek, ca să lucreze în alte locuri“ (Scrisoarea 51, 1898; tipărită în *Mărturii*, vol. 8, pag. 76).

Alte avertizări, adresate diferiților conducători ai bisericii, între

care directorul Sanatoriului Battle Creek, chemau la creșterea spiritualității lucrătorilor și a personalului administrativ. În mod tragic, numai câțiva oameni au dat atenție apelurilor lui Dumnezeu. Între aceștia, au fost conducătorii Colegiului Battle Creek, care au mutat școala la Berrien Springs, Michigan, în 1901. În anul următor, atât Sanatoriul Battle Creek, cât și editura Review and Herald au ars până la temelii. Pentru nici una dintre cele două instituții nu era plătită o asigurare suficient de mare, care să acopere în întregime cheltuielile de reconstruire a lor. Dumnezeu avertizase prin solul Său, dar avertizările nu fuseseră luate în seamă.

O altă avertizare majoră a fost scrisă de Ellen White cu privire la judecățile care urmau să vină peste San Francisco și Oakland, California. În 1902, ea a scris:

1 septembrie: „Întâlniri în corturi bine înzestrate trebuie ținute în marile orașe, ca San Francisco; pentru că, nu peste mult timp de acum, aceste orașe vor suferi din cauza judecăților lui Dumnezeu. San Francisco și Oakland se aseamănă tot mai mult cu Sodoma și Gomora, iar Domnul Își va vărsa mânia asupra lor“ (*Manuscrisul 114*, 1902; tipărit în *Evangelism*, pag. 403, 404).

Pe lângă cele câteva avertizări generale referitoare la distrugerea viitoare a lumii, transmise de Ellen White cam în același timp, ea a scris, în 1903, următorul avertisment precis:

20 aprilie: „Ar trebui să se vestească solia de avertizare în orașele mari, nelegiuite, ca San Francisco. San Francisco și Oakland se aseamănă tot mai mult cu Sodoma și Gomora, iar Domnul le va pedepsi. Nu peste mult timp de acum, ele vor suferi din cauza judecăților Sale“ (*Manuscrisul 30*, 1903; tipărit în *Sermons and Talks*, vol. 2, pag. 226).

În dimineața de 18 aprilie 1906, orașul San Francisco a fost lovit de un cutremur. Se apreciază că 28.000 de clădiri au fost distruse de cutremur sau de incendiul care a urmat. Unda cutremurului a fost simțită la mulți kilometri în toate direcțiile. Deși forma precisă

pe care avea să o ia judecata anunțată nu fusese prezisă cu ani întregi înainte, Dumnezeu trimisese o avertizare solemnă prin profetul Său.

Câțiva adventiști ascultaseră sfatul de a-și căuta locuințe în afara orașelor pline de nelegiuire, renumite pentru răutatea lor și pentru că Îl sfidau pe Dumnezeu. Ei se mutaseră din San Francisco. Dar cei mai mulți nu făcuseră astfel. Între aceștia din urmă, a fost o familie de adventiști de ziua a șaptea care locuia în zona lovită de cutremur. Într-o scrisoare trimisă sorei lui, în California, soțul descria astfel dezastrul din împrejurimi:

Deși Moses Hull a participat la ambele conferințe din 1860, în timpul cărora fusese ales numele „adventiști de ziua a șaptea“, ca și la cea din 1863, când a fost organizată Conferința Generală, în toamna lui 1863, el a apostaziat și s-a unit cu spiritiștii.

„De dimineață, de când am început să scriu, agitația crește continuu. Oamenii vorbesc mai puțin despre cutremur decât despre marile incendii care mătură orașul. Partea cea mai bogată și mai aglomerată din San Francisco este o mare de flăcări. Tocmai acum m-am întors de pe dealul din spatele casei, unde s-au adunat mii de oameni, unii ca să vadă cum se

întinde focul, alții ca să se ferească de a fi îngropați sub dărâmături, în caz că vor mai fi șocuri, iar alții pentru că incendiul sau cutremurul le-a distrus locuința“ (Scrisoare nedată, trimisă de Leon T. Curtis lui Clara M. Strong și familiei, aflată în prezent în proprietatea strănepotului ei, James Nix).

În fiecare dintre ultimele două nopți dinaintea cutremurului, Dumnezeu i-a arătat sorei White, în viziune, cutremure devastatoare, deși localizarea lor precisă nu i-a fost arătată. La fel ca în cazul avertizării date lui Belțșatar, era deja prea târziu ca poporul lui Dumnezeu să se mute ori să le mai transmită orașelor nelegiuite solii de avertizare despre schimbările imediat necesare. Mai târziu, Ellen White a negat public faptul că Dumnezeu îi arătase cu adevărat, dinainte, cutremurul de la San Francisco (vezi *Advent Review and Sabbath Herald*, 5 iulie 1906). Dar avertizarea Sa generală, privind distrugerea care urma să vină, fusese dată. Prin aceste două viziuni ulterioare, date exact în ultimele nopți dinaintea cutremurului, sora White a fost ajutată să înțeleagă foarte clar lecțiile concrete pe care Dumnezeu dorea ca poporul Lui să le învețe din acea distrugere cumplită. În săptămânile și lunile următoare, ea a vorbit și a scris despre aceste lucruri.

Pe lângă avertizările generale, uneori, Dumnezeu a transmis solii, prin Ellen White, și anumitor persoane. Cazul tragic al lui Moses Hull este un astfel de exemplu. Născut în 1836, Hull fusese deja membru în alte trei biserici, înainte de 1857, când a intrat în biserica adventistă. Prima lui soție a murit la opt săptămâni după nunta lor, dar, un an mai târziu, el s-a recăsătorit. Hull și Elvira, a doua lui soție, au avut patru copii. El era un predicator înzestrat, căruia îi plăceau mai ales dezbaterile publice. Cu timpul, el a ajuns să participe la discuții cu spiritiștii, un lucru pe care Ellen White l-a avertizat să nu-l facă. Potrivit propriei lui mărturisiri, în 1862, în timpul unei dezbateri publice, el nu discuta cu un mediu spiritist, ci cu

„un demon care spunea că este dl Downing și care vorbea prin W.F. Jamieson“.

Deși Moses Hull a participat la ambele conferințe din 1860, în timpul cărora fuseseră alese numele „advențiști de ziua a șaptea“, ca și la cea din 1863, când a fost organizată Conferința Generală, în toamna lui 1863, el a apostaziat și s-a unit cu spiritiștii.

La mijlocul anilor 1870, Moses Hull se înstrăinase de a doua sa soție, care îl însoțise în spiritism. După aceea, a trăit cu Mattie Sawyer, un mediu spiritist, fără să fie căsătorit. În perioada în care a fost spiritist, Hull a redactat mai multe ziare și a scris aproape douăzeci de cărți și broșuri. El a fost unul dintre primii care au folosit Biblia în încercarea de a dovedi legitimitatea spiritismului. Câtva timp, Hull a vorbit atât de mult în favoarea iubirii libere, încât chiar spiritiștii erau stânjeniți. În 1903, a devenit primul președinte al Institutului Morris Pratt din Wisconsin, înființat pentru formarea de medii spiritiste. Deși în 1906 a ieșit la pensie, la data morții sale, în 1907, se afla într-o călătorie de strângere de fonduri pentru Institut, la San Jose, California.

Două avertizări precise ale lui Dumnezeu, transmise lui Hull prin Ellen White, se găsesc în *Testimonies*, volumul 1. La pagina 430, ea îl avertiza: „Dacă vei coborî, nu vei coborî singur; pentru că Satana te va folosi ca pe reprezentantul său, ca să conducă suflete la moarte“. Nu numai familia lui l-a urmat pe Hull, trecând la spiritism, ci și fratele său mai mare, Daniel W. Hull. În *Centennial Book of Modern Spiritualism in America* (1948), la pagina 128, scrie astfel despre Moses Hull: „Mai mult decât oricare alt vorbitor, acest om a avut spirit misionar activ. El a predat permanent spiritismul“.

Pe 5 noiembrie 1862, Dumnezeu i-a arătat sorei White situația lui Moses Hull. O parte din ceea ce i-a scris ea atunci se găsește la pagina 427 din *Testimonies*, volumul 1. Ea spunea astfel despre Hull: „Mi-a fost arătat

stând pe marginea unei prăpastii înspăimântătoare, gata să se arunce în ea. Dacă se va arunca, acesta va fi ultimul său pas; destinul său veșnic va fi hotărât“. Mai departe, pe aceeași pagină, adresându-i un apel direct lui Hull, care șovăia, sora White l-a avertizat: „Dacă vei alege drumul acesta (să-l urmezi pe Satana), vei descoperi, la sfârșit, că va trebui să plătești un tribut greu și teribil“. Mulți ani mai târziu, un nepot al lui Hull își depăna amintirile:

„Înainte de a muri, unchiul Hull era foarte nefericit. Se afirmă că i-ar fi spus unuia dintre membrii noștri loiali - cred că tatălui meu - că ar fi dispus să se târască pe mâini și pe genunchi de la _____ până la _____ (două orașe mari de atunci, ale căror nume nu-mi vin în minte), dacă făcând astfel, ar putea ajunge înapoi unde a fost cândva, în biserică și în relații bune cu Dumnezeu“ (Lewis R. Ogden, *Review and Herald*, 5 iulie 1973).

Un anunț tipărit spune că Moses Hull a căzut, în timp ce mergea spre oficiul poștal. Însă, în certificatul său de deces, după specificarea cauzei morții în termeni medicali, se adaugă, în paranteză: „sinucidere“. Cât de trist este faptul că Hull, despre care Ellen White scrisese: „Dacă ai fi un om al rugăciunii și evlavios, la amvon și în orice alt loc, predicarea ta ar avea o influență puternică“ (*Testimonies*, vol. 1, pag. 433), a ales o altă cale! Dumnezeu îl avertizase pe Hull care aveau să fie consecințele dacă persista în direcția în care se îndrepta; în mod tragic, el a ales să meargă în continuare pe drumul greșit.

Cu toate că au trecut sute de ani de când au murit scriitorii Bibliei, iar anii de la moartea sorei White continuă să se înmulțească, făgăduința lui Dumnezeu rămâne aceeași: „Nu, Domnule Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci“ (Amos 3,7).

Aceasta ne dă, ca advențiști de ziua a șaptea, un sentiment real de mângâiere și siguranță, în special cu privire la avertizările și profețiile lui Dumnezeu referitoare

la timpul în care trăim. Multe lucruri i-au fost arătate sorei White despre starea lumii, ca și despre starea bisericii lui Dumnezeu, înainte de revenirea Domnului Hristos. Deși ar putea fi date multe exemple, vom aminti numai două. Felul în care hotărâm să răspundem față de aceste preziceri și față de altele, legate de evenimentele care vor avea loc înainte de revenirea Domnului Hristos, este cu totul la latitudinea noastră. Având în vedere libertatea incredibilă pe care ne-o dă Dumnezeu fiecăruia, putem fie să luăm seama la avertizările Sale, fie să le ignorăm. La fel ca și cu predicarea lui Noe, timp de 120 de ani, sau cu sfatul Domnului Hristos, dat cu ani de zile înainte de distrugerea Ierusalimului, putem argumenta spunând că descoperirile pe care i le-a dat Dumnezeu sorei White sunt acum atât de învechite, încât sunt complet depășite și, de aceea, nu mai au nici o legătură cu viața noastră. Dar dacă vom face astfel, ne vom asuma riscul, la fel de adevărat ca în timpurile biblice. Prin solul Său, Dumnezeu a prezis ce se va întâmpla, dar nu ne obligă să luăm seama la avertizările Sale.

Cea dintâi prezicere asupra căreia vom medita se găsește la mijlocul primei viziuni a sorei White, care i-a fost dată în decembrie 1844, la numai câteva săptămâni după marea dezamăgire de la 22 octombrie. În această viziune, în care i s-a arătat poporul lui Dumnezeu, care mergea spre cetatea lui Dumnezeu, pe o cale îngustă și strâmtă, cu mult deasupra pământului, a fost inclusă următoarea avertizare despre unii dintre călători:

„Alții au tăgăduit în mod nechipărit lumina din spatele lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusese până acolo. Lumina din spatele lor s-a stins, lăsându-le pașii în întuneric desăvârșit, iar ei s-au împiedicat, au pierdut din vedere ținta și pe Domnul Isus și au căzut de pe cale, în lumea întunecată și rea, de jos“ (*Early Writings*, pag. 15).

În această primă solie transmisă prin tânăra Ellen Harmon, Dumnezeu a avertizat că tăgăduirea „luminii strălucitoare“, pe

care, în aceeași viziune, îngerul a identificat-o ca fiind „strigătul de la miezul nopții” (*Ibid.*, pag. 14), va conduce inevitabil la despărțirea de Domnul Isus și va împiedica ajungerea în Cetatea Sfântă. Așa cum se știe, atunci când i-a fost data viziunea, tânăra de șaptesprezece ani, Ellen, nu înțelegea încă întreaga semnificație teologică a datei de 22 octombrie 1844 și nici doctrina despre sanctuar, pe care ea o reprezenta. Dar aceasta nu anulează nicidecum avertizarea lui Dumnezeu. Din contră, o face și mai convin-gătoare! Mulți ani mai târziu, Dumnezeu continua să își avertizeze poporul, prin sora White, despre respingerea acestei doctrine de o importanță hotărâtoare și a altor învățături distinctive ale soliei noastre. În 1906, ea avertiza astfel cu privire la condițiile dinaintea celei de-a doua veniri a Domnului Hristos:

„Multe pasaje din Scripturi vor fi întrebuințate greșit, așa încât teorii amăgitoare să pară că sunt întemeiate pe cuvintele rostite de Dumnezeu. Adevărul prețios va fi coborât pentru a susține și a face să fie primite învățături false. Acești profeți mincinoși, care pretind că sunt învățați de Dumnezeu, vor lua frumoase pasaje din Scripturi, date pentru ca să împodobească adevărul, și le vor folosi ca pe o haină a neprihănirii, în care să îmbrace teorii greșite și primejdioase. Și chiar unii dintre cei pe care Domnul i-a onorat, în trecut, se vor depărta de adevăr atât de mult, încât vor apăra teorii amăgitoare cu privire la multe aspecte ale adevărului, între care și învățătura despre sanctuar” (*Manuscriptul 11*, 1906; tipărit în *Evangelism*, pag. 360).

De asemenea, Biblia învață cu destulă claritate că, pe măsură ce ne apropiem de timpul sfârșitului, vor fi răspândite atât de multe teorii greșite, încât, potrivit celor spuse de Însuși Domnul Hristos, dacă va fi posibil, să fie înșelați „chiar și... cei aleși” (Mat. 24,24).

Prin Fiul Său, când era pe pământ, iar mai aproape de vremea

noastră, prin solul Său, Ellen White, Dumnezeu ne-a avertizat de primejdiile din jurul nostru. Putem lăsa ca iureșul lumii să ne împiedice să ne luăm destul timp pentru rugăciune și pentru studiul Bibliei, care ar garanta întemeierea noastră puternică în adevăr, sau putem lua aminte la avertizare și să ne asigurăm că știm noi înșine ce credem. Posibilitatea ca să fim înșelați în cele din urmă este foarte reală. De fapt, Dumnezeu ne-a avertizat că, în mod tragic, înainte de sfârșitul timpului, mulți vor pleca din poporul Său ales.

„În viziune,” spune Ellen White, „am văzut două oștiri într-o luptă îngrozitoare. O oștire avea în frunte stindarde care purtau semnul lumii; cealaltă avea în frunte steagul scaldat în sânge al Prințului Emanuel. Steag după steag era lăsat să se târască prin țărână, când companie după companie din oștirea Domnului se unea cu vrăjmașul și seminție după seminție din rândurile vrăjmașului se unea cu poporul păstrător al poruncilor lui Dumnezeu” (*Mărturiilor*, vol. 8, pag. 47).

Dumnezeu ne avertizează la ce să ne așteptăm. Dar ne lasă să alegem din ce grupă vom face parte.

Aceasta ne aduce la a doua avertizare dată de Dumnezeu. În pofida problemelor din biserică, ea va ajunge cu bine la capăt.

„Biserica ar putea să pară ca fiind gata să cadă, dar ea nu cade. Ea rămâne în picioare, în timp ce păcătoșii din Sion vor fi cenuși - pleava despărțită de grâul prețios. Aceasta este o încercare teribilă, dar care trebuie să aibă loc. Numai cei care au biruit permanent, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, vor fi găsiți alături de cei credincioși și drepti, fără pată sau urmă de păcat, fără vicleșug în gura lor” (*Selected Messages*, cartea 2, pag. 380).

Uneori, oamenii se simt descurajați de condițiile din biserică și trag concluzia că trebuie să plece din ea. Așa cum văd ei situația, biserică este atât de greșită, încât ei simt că trebuie să își formeze propriul grup. Dumnezeu ne aver-

tizează prin Ellen White împotriva acestui mod de gândire. În 1902, ea a scris astfel: „Ar trebui să ținem minte că biserica, deși slabă și nedesăvârșită, este singurul obiect de pe pământ, asupra căruia Domnul Hristos își îndreaptă su-prema Sa atenție” (*Selected Messages*, cartea 2, pag. 396).

Pe o perioadă de peste zece ani, Dumnezeu a determinat-o pe Ellen White să facă mai multe afirmații asemănătoare. (*Testimonies to Ministers*, pag. 15 - 1892; *Testimonies to Ministers*, pag. 49 - 1893; afirmația tocmai citată - 1902; și *Scrisoarea 279 - 1904* - citată în *Selected Messages*, cartea 2, pag. 396.) Nu cumva El încearcă să ne avertizeze să nu părăsim corabia, ci să îl lăsăm pe El să aducă la îndeplinire curățirea bisericii Sale?

Dacă, la sfârșitul timpului, solul lui Dumnezeu a fost îndemnat frecvent să ne spună că, în pofida defectelor ei, biserica este singurul obiect al atenției supreme a lui Dumnezeu, în ce alt loc ar putea dori cineva să fie? Dumnezeu ne lasă să răspundem în dreptul nostru. Dar asigurarea Sa că, deși poate să pară ca fiind gata să cadă, biserica nu va cădea ar trebui să influențeze hotărârea noastră! Peste tot în Scriptură și în scrierile sorei White, Dumnezeu garantează triumful final al poporului Său. În ambele surse, Dumnezeu oferă principii după care ar trebui să trăim, atât ca să avem o viață mai sănătoasă și mai fericită acum, cât și ca să ne pregătim să fim veșnic împreună cu El. Însă alegerea de a le primi sau a le respinge ne revine întotdeauna nouă.

Pentru copilul consacrat al lui Dumnezeu, nu vor exista surprize. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi proorocii” (Amos 3,7).

Iată de ce avea dreptate regele Iosafat, când îi îndemna pe copiii lui Israel, așa cum citim în 2 Cronici 20,20: „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbuti”.

Dacă ești cu Dumnezeu, ești sigur

Interviu cu Titus și Bethy Iudean

Titus Iudean locuiește în Londra, împreună cu Bethy, soția sa, și cei doi copii ai lor. Bethy a crescut într-un cămin adventist, dar nu și Titus.

Titus, ai vrea să ne spui ceva despre anii dinainte de a-L cunoaște pe Isus?

Am crescut într-o familie ortodoxă, părinții mei au încercat să-mi dea tot ce au cunoscut ei ca fiind mai bun. Mi-am urmat cursul vieții așa cum am gândit eu, căutând să țin seama de principiile pe care mi le-au oferit ei, fără o viață religioasă activă. În armată, ca mulți alții, am început să beau și să fumez. În anturajul meu, bețiile și chefurile erau la ordinea zilei.

Ceea ce a început să-mi schimbe cursul vieții a fost prima mea călătorie în Anglia, în cursul căreia m-am îmbolnăvit de hepatită. Am înțeles că nu trebuia să mai beau. Am renunțat la alcool și la fumat, cam pentru o lună. După o ceartă cu prietenul meu, am început iarăși să fumez și să beau. La întoarcerea mea în România, am avut o depresie serioasă și am început să beau și mai mult. Era un cerc vicios. Duceam paharul la gură și ziceam că tot o să mor. Părinții nu știau în ce situație sunt. Toate economiile s-au dus pe băutura.

Cum a început schimbarea?

După o lună, am cunoscut-o pe Bethy. Asta m-a ajutat puțin să mă rețin de la băutura. Am început să vorbim despre Sabat și despre altele. Ea mi-a dat Biblia, iar Dumnezeu mi-a arătat textele cele mai concludente privind Sabatul. Apoi am respins totul. Pentru un timp, făcusem un efort să-i fiu pe plac, dar acum am reluat felul meu.

La un moment dat, Bethy a fost într-o tabără de tineret. S-a întors foarte schimbată. Purtarea ei mi s-a părut o nebunie. Firea mea s-a revoltat la viața ei spirituală și am vrut să ne despărțim.

Am început să mă pregătesc de întoarcere în Anglia, pentru că rămăsesem îndrăgostit de această

țară. După un eveniment în care am fost izbit de intervenția providențială a lui Dumnezeu, am început să citesc intens. Șase luni am studiat singur. Cu puțin înainte de venirea în Anglia, am început să merg la adunare. Am ajuns în Anglia schimbat, dar prietenul meu era același. Nu mai aveam dorința după lucrurile acestei lumi. Am lucrat câte ceva și voiam să mă întorc să mă căsătoresc cu Bethy. După două luni, m-am botezat în comunitatea Willesden, din Londra. A rămas apoi numai dorința să mă întorc și să mă dedic lucrării lui Dumnezeu - așa cum va crede El - alături de Bethy, cu care doream să mă căsătoresc. Se făceau pregătirile pentru nuntă. În urma unei experiențe personale, Dumnezeu, așa cum a putut atunci să mă învețe, mi-a arătat că, în ciuda planului, în sine bun, de a mă întoarce acasă, trebuie să rămân aici. Asta nu avea nici un sens pentru mine. Nu aveam nici un rost - nici locuință, nici serviciu, pe când pentru acasă totul părea favorabil. În cele din urmă, am hotărât să rămân.

În ce fel v-ați prelungit șederea în Anglia?

M-am gândit că Dumnezeu nu putea să aștepte de la mine ca să rămân în Anglia în mod ilegal. Asta nu se potrivea cu Dumnezeu. „Doamne”, m-am rugat, „dacă vrei să rămân aici, deschide-mi o cale ca să rămân legal. Altfel, nu este de la Tine.” Viza mea se apropia de expirare. Calea pe care El mi-a deschis-o, singura cale legală, era să solicit azil, predându-mi pașaportul la Ministerul de Interne. Dar nu puteam să mă duc la Home Office și să spun minciuni. Asta ar fi însemnat că Dumnezeu are nevoie de minciunile mele. Am fost hotărât să merg la ei și să le spun adevărul, că am avut această experiență cu Dumnezeu, în care El mi-a arătat că vrea să rămân aici și să mă folosesc într-o lucrare a Lui. Dar că nu am nici cea mai mică problemă să mă întorc în

România, ci, dimpotrivă, chiar plănuisem să mă întorc.

Mi-am predat pașaportul și, spre surprinderea mea, nu am fost întrebat atunci absolut nimic. Am primit noul act de identitate împreună cu un formular în care, între altele, trebuia să explic motivele pentru care solicitam azilul. Am completat formularul în scurtă vreme și l-am trimis. Am scris că nu este nimic care să mă împiedice să mă întorc în România, ci doar o experiență cu Dumnezeu. Dacă ei doresc să mă trimită în România, pot să o facă oricând, asta însemnând că s-a încheiat planul lui Dumnezeu pentru rămânerea mea aici. În mod surprinzător, timp de cinci ani și mai bine, nu am primit nici un semn din partea lor, cu excepția vizitelor regulate pentru înlocuirea actului de identitate, fapt care dovedea clar că nu eram uitat sau cu actele pierdute prin sertare.

Cum a ajuns aici și Bethy?

Doă luni mai târziu, Dumnezeu a adus-o în mod miraculos și pe Bethy. Mă întrebam cum va putea ea să vină. Am încercat prin biserică, am vorbit cu un pastor. Apoi, o soră foarte activă i-a scris o simplă invitație ca să petreacă sărbătorile de iarnă în Anglia. Doream să ne căsătorim și să ne întoarcem acasă. Ofițerul consular de la București i-a pus câteva întrebări și, impresionat de sinceritatea răspunsurilor ei, i-a dat viza. Pe 20 decembrie 1992, ne-am căsătorit în biserică Willesden, în care ne-am sem și botezat.

La scurtă vreme după ce am cerut să fiu acceptat ca refugiat, mi-am dat seama de ce trebuia să fiu aici. În acel grup de români, Cuvântul lui Dumnezeu s-a făcut auzit. Mai mult decât atât, locul unde eram atrăgea, ca un magnet, tot mai mulți români în jurul nostru, ajungându-se la douăzeci și patru de români care locuiau în vecinătate. Trei dintre ei făcuseră parte dintr-o echipă de arte marțiale (Tae-kwon-do). Fiecare

dintre ei a avut parte să audă Cu-vântul adevărului, unii chiar au venit la adunare. Pentru un timp, în biserică, eram mai mult de douăsprezece români, și primele două rânduri erau ale noastre.

Prima persoană care a intrat în apa botezului a fost chiar vechea mea cunoștință din România, Diana. Am fost foarte surprins de răspunsul ei, pentru că nu m-aș fi așteptat. S-a bucurat mult când i-am dat Biblia mea, să citească din ea, și *Calea către Hristos*. Ne făcea plăcere să stăm cu toții și povesteam ce făcuse Dumnezeu pentru mine. În multe seri vorbeam împreună despre adevărul din Scripturi. Acum, ea se află în Statele Unite, la Portland, Oregon. Și ceilalți au arătat interes.

Doriți să vorbiți și despre alți prieteni pe care i-ați condus la Hristos?

Printre românii pe care Dumnezeu i-a adus în jurul casei în care locuim, era și Florin Balint. Absolvent al facultății de electronică, și pe el îl interesau foarte mult artele marțiale, însă o altă versiune. Și pe el tot sportul îl adusesse aici. Un prieten l-a adus la noi. El fusese crescut catolic. Multe semne de întrebare i se născuseră în minte, văzând formalismul din biserică lui, și căutase răspuns în filosofii, inclusiv în misticismul oriental, la care se oprise pentru un moment. Inima lui s-a bucurat foarte mult, când a văzut lumina adevărului, dar viața pe care o dusesse înainte, ca sportiv, conținea principii opuse adevărilor Scripturii. Îmi aduc aminte de momentul în care a venit la mine și m-a întrebat: „Uite, Titus, crezi că e păcat dacă, atunci când mergem la antrenament, ne plecăm în fața unei ideograme care reprezintă, dacă îmi aduc aminte, forța universală?” El citise porunca a doua, care spune să nu existe nimic la care să ne închinăm, în afară de Creator. Dacă te închini Creatorului, nu este păcat, dar dacă te închini creaturii, în orice formă ar fi ea, atunci este. În cele din urmă, a înțeles că și aceasta era o piedică în a-L urma pe Dumnezeu cu toată inima. După ce a cunoscut mai mult, prin studiu

personal din Scriptură, din cartea *Tragedia Veacurilor* și din casetele cu Kenneth Cox, s-a hotărât să-L urmeze pe Dumnezeu și, pas cu pas, s-a îndreptat spre o consacrare finală. A trecut destul de mult până când a făcut-o cu toată convingerea, și asta numai pentru că a vrut să fie sigur că ia decizia cea mai bună și că nu merge în puterea lui. Între timp, și el s-a întors în România.

De aproape doi ani, fratele Balint lucrează la Departamentul de comunicații al uniunii. Dar care este situația solicitării de azil?

Acum trei săptămâni, am fost chemat la Ministerul de Interne, pentru interviu. M-am prezentat și a sosit ofițerul de imigrări, însoțit, ca de obicei, de o interpretă. Pe birou, avea un formular cu întrebările pe care urma să mi le pună și, de asemenea, dosarul meu cu cererea și cu motivele. Bineînțeles că el le cunoștea deja. Am știut că Satana va încerca să ies cât mai prost ori să fiu trimis imediat la avion. Prima întrebare a fost: „Ce faci dacă cererea îți este respinsă?” „Voi face ceea ce îmi veți spune să fac, ce altceva aș putea face?” Răspunsul meu i-a șocat pe el și pe interpretă, ei fiind obișnuiți cu parlamentări și cu explicații nesfârșite. Aproape că au început să râdă, neașteptându-se la acest răspuns. Următoarea întrebare a fost dacă doresc să cer un recurs, în cazul unei decizii negative. Am răspuns, bineînțeles, că nu, de vreme ce voi considera bună prima lor decizie. Nu am probleme care să mă împiedice să mă întorc în România.

Au urmat câteva întrebări privind activitatea mea în acești ani, de când sunt aici, și nu a fost nimic care să-l alarmeze - am studiat, am încercat să mă încadrez cât mai bine în societate, evitând orice fel de ilegalități.

Interviul a fost atât de scurt, încât ofițerul a fost uimit și a spus că nu a mai avut un astfel de interviu, de când lucrează în Ministerul de Interne. Îi rămăsese timp și să meargă la cumpărături, până la următorul interviu. Sunt în așteptarea răspunsului. Dumnezeu va conduce mai departe. Nu am o voință a mea nici într-un fel, nici într-altul. Un lucru este sigur -

dacă ești cu Dumnezeu, ești sigur. „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Mat. 16,26)

Cum vă asigurați mijloacele de existență?

Puterea lui Dumnezeu s-a arătat și în faptul că nu ne-a lipsit nimic.

Pentru mine, a fost foarte important să am în fiecare clipă asigurarea faptului că Dumnezeu mă călăuzește și, ca să am această asigurare, a fost și este necesar să fiu întotdeauna pe calea adevărului. Am cunoscut și eu faptul că sărăcia în care s-a trăit în Estul Europei te poate împinge la practici care contravin legilor țării în care te afli. Tocmai de aceea, prin harul lui Dumnezeu, o dată ce mi s-a făcut cunoscută lumina, am înțeles că a fura sau a minți un guvern este călcarea poruncii, la fel ca și a fura sau a-l minți pe un om, deoarece în inima ta ai admis neadevărul. Inima mi-a fost impresionată adânc de faptul că Dumnezeu îmi cere să fac sau să nu fac anumite lucruri nu neapărat din cauza pagubei pe care aș aduce-o unui stat sau unei persoane, ci fiindcă acestea are de-a face cu formarea caracterului meu pentru veșnicie.

De aceea, nu am lucrat niciodată „la negru” și Dumnezeu m-a binecuvântat în chip incredibil. Au fost și situații când Dumnezeu a intervenit în mod providențial. Când ne-am mutat în această casă, nu aveam aragaz ca să pregătim hrana copiilor. Într-o zi, doi bărbați au venit la ușa noastră cu un aragaz, spunând că au adus comanda. Dar eu nu comandasem așa ceva. Ei au insistat, spunând că acesta este numele, aceasta este adresa și că totul este plătit. După multă vreme, am aflat cine fuseseră binefăcătorii.

Nu cred că viața noastră este așa de consacrată și de curată cum ar trebui, dar știu că Dumnezeu a binecuvântat în mod extraordinar dorința noastră de a-I fi plăcuți. Iar viitorul, ca și până acum, este în mâna Lui.

Vă mulțumim pentru mărturia dată despre bunătatea și despre călăuzirea lui Dumnezeu. M-aș bucura să ne revedem, fie în România, fie acolo unde Domnul vă va îndrepta.

Interviul a fost luat de Adrian Bocăneanu.

Invitație la memorizarea Bibliei. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea” (Ps. 119, 11), spunea psalmistul.

Departamentul de tineret al Conferinței Moldova îi invită pe toți cititorii să memoreze Cartea a treia a Psalmilor (Ps. 73-89), în total 17 psalmi.

La întâlnirea care a avut loc la Matca, două surori de peste 70 de ani memoraseră Cartea a doua (Ps. 42-72) în întregime. Tot astfel, o tânără din Botoșani și alta din Vaslui, ca și tânărul Casăr Anatoli, venit din Cahul, Republica Moldova, știau fără greș toți cei 31 de psalmi.

Deoarece Suceava s-a dovedit binevoitoare, îi invităm pe cei care se pregătesc să vină la Suceava, în ultimul Sabat din luna mai, 1998. Comunitățile din județul Suceava, ca și cele din județele limitrofe, Iași, Botoșani, Bacău, Neamț și din oricare alt județ din Moldova și din celelalte conferințe, sunt invitate să se pregătească pentru memorizare.

Conferința Moldova

Guvernul rus confirmă recunoașterea bisericii adventiste. Guvernul rus a confirmat că noua lege care limitează activitatea noilor organizații religioase nu se referă la biserica adventistă.

Într-o scrisoare adresată conducătorilor bisericii noastre din Moscova, adjunctul directorului Departamentului rus pentru afaceri cu organizații publice și religioase afirmă că biserica adventistă este o organizație care se bucură de recunoaștere legală. Oficialul rus menționează că biserica noastră activează pe teritoriul Federației Ruse de 110 ani, cu mult mai mult decât cei 15 ani ceruți de lege.

În plus, a explicat el, „potrivit articolului 9, cerința de a demonstra o existență de minimum 15 ani într-un teritoriu se aplică numai acelor organizații care

Radio Vocea Speranței - mai mult decât o speranță, o certitudine

Perspectiva până în anul 2000 a posturilor de radio Vocea Speranței stabilește ca prioritate pentru anul 1998 crearea unei infrastructuri care să ne asigure un loc bine definit în mass-media românească, în prezent, dar mai ales în viitor.

În politica de programe, am realizat demersurile necesare pentru o extindere a spațiului de emisie - de la șase la douăsprezece ore zilnic - în București. Stațiile locale Constanța, Brașov, Timișoara rămân doar cu pouă ore zilnic, neputând schimba nimic până la expirarea acestor licențe, când vom fi obligați să solicităm noi frecvențe a câte 24 de ore fiecare.

Înființarea Asociației Ascultătorilor postului de radio Vocea Speranței ne oferă posibilitatea extinderii postului de radio și în alte localități ale țării, deoarece prin donații lunare asociația poate finanța o parte din investițiile noastre. În anul 1998, vor lua ființă încă aproximativ patruzeci de filiale ale Asociației Ascultătorilor postului de radio Vocea Speranței, în țară și în străinătate, care se vor atașa celor 30 deja existente.

În scopul slujirii imediate a ascultătorilor noștri, în anul 1998, Radio Vocea Speranței își propune să ofere aproximativ 3.000 de cursuri biblice prin corespondență și, săptămânal, câte opt ore de consiliere prin intermediul Cabinetului de Consiliere al RVS.

nu pot dovedi că aparțin unei organizații religioase centralizate.” Deoarece biserica adventistă are o organizație bine structurată, noua lege nu afectează în nici un fel activitatea ei.

„Ca urmare, nu se vor aplica nici un fel de măsuri discriminatorii împotriva bisericii adventiste de ziua a șaptea în urma adoptării noii legi federale”, a spus oficialul rus.

„Ne bucurăm să știm că, din punct de vedere legal, putem continua să funcționăm în mod liber, să invităm evangheliști din străinătate, să formăm biserici locale noi, să inițiem activități în teritoriul noi și să fim recunoscuți ca având obiectii de conștiință față de serviciul militar”, a declarat Victor Krushenitsky, director pentru relații publice și libertate religioasă în Diviziunea Euro-Asia.

Totuși, alte organizații nu se bucură de un tratament așa de bun sub noua lege. Unor organizații

lutherane și protestante li s-a suspendat recunoașterea, iar Armata Salvării din Sankt Petersburg urmează să fie evacuată din sala de conferințe unde funcționează.

„Chiar dacă noi nu suntem afectați de noua lege, deplângem încălcarea libertății religioase pentru ceilalți”, a declarat John Graz, director pentru relații publice și libertate religioasă la Conferința Generală.

„Punerea în aplicare a acestei legi ar putea să fie foarte restrictivă, și deja s-au semnalat abuzuri în multe locuri”.

Adventist Review, 20 noiembrie 1997

Ambasador american adventist. Kathryn Proffitt, care face parte din biserica adventistă, a fost desemnată ambasador al Statelor Unite în Malta. Kathryn Proffitt este președinta unei companii de telefoane și a fost aleasă, avându-se în vedere experiența ei reușită în afaceri.

Adventist Review, 20 noiembrie 1997

A încetat din viață Ellen Bresee (15 ian. 1928 - 13 iulie 1997). Ea a lucrat împreună cu soțul său, pastor, în biserici din statele Oregon, Nebraska și Texas, S.U.A., unde fr. Bresee a fost director pentru viața de familie la Southwestern Union. Au lucrat amândoi la Conferința Generală timp de zece ani, ieșind la pensie în 1992. Sora Bresee a ajutat la înființarea organizației Shepherdess International, care funcționează ca grup de sprijin și sursă de instruire pentru soțiile pastorelor. A primit Premiul președintelui Asociației Femeilor Adventiste, în 1991, și titlul de Femeia Anului pentru Viața Bisericii. În urma ei rămân soțul, Floyd, trei fii, o fiică și doi nepoți.

Adventist Review, 25 sept. 1997

Fratele Bresee ne-a vizitat țara, în calitate de secretar al Asociației Pastorale a Conferinței Generale, în anul 1990, cu ocazia Congresului Național al Evanghelizării, organizat la Târgu-Mureș.

Un fost secretar și vicepreședinte al Conferinței Generale a trecut la odihnă. Fratele Duncan Eva (19 mai 1914 - 2 iulie 1997) a lucrat peste treizeci de ani în Africa, iar în 1965 a fost ales secretar asociat al Conferinței Generale. A lucrat ca președinte al Diviziunii Europa de nord-Africa de vest și s-a întors la Conferința Generală, ca vicepreședinte general, din 1973 până în 1980.

Adventist Review, 25 sept. 1997

Președintele Conferinței Generale amenințat de războinici tribali. Sosit cu elicopterul într-o regiune izolată din platourile înalte ale insulei Malaïta, Insulele Solomon, președintele Folkenberg a fost amenințat de războinici dintr-un trib local. „Păgâni războinici ne-au amenințat la coborârea

Noutăți la Institutul Teologic

• În urma vizitei Comisiei de acreditare a Asociației de acreditare a școlilor, colegiilor și universităților adventiste de ziua a șaptea, din primăvara acestui an, Institutul Teologic Adventist de Grad Universitar din București a primit statutul de acreditare provizorie pentru o perioadă de doi ani (august 1997- august 1999), după care, în funcție de îndeplinirea unor noi parametri de exigență academică, se poate spera în obținerea acreditării definitive. În virtutea acestui statut, programul nostru de Teologie Pastorală este recunoscut de toate școlile adventiste din lume.

• Programul de Educație religioasă este inaugurat în cadrul institutului începând din toamna acestui an, de către Universitatea Griggs, o universitate americană adventistă din cadrul Conferinței Generale, care conduce în lumea întreagă programe de educație la distanță. Afilierarea institutului cu această instituție oferă posibilitatea ca și programul de Educație religioasă să poată fi acreditat în etapa următoare.

• Etapa de selecție a examenului de licență la Universitatea Babeș Bolyai din Cluj-Napoca s-a desfășurat în perioada 17-19 noiembrie. Au participat aproape 200 de absolvenți din promoțiile 1994-1997. Toți cei care s-au prezentat au trecut cu succes probele de selecție. Examenul propriu-zis de licență va avea loc, după toate probabilitățile, în februarie 1998. Diplomele de licență obținute la această universitate sunt recunoscute în rețeaua învățământului universitar de stat.

• Campusul de la Cernica oferă, începând cu 1 decembrie condiții optime de desfășurare a programului de învățământ. Căminul cu 80 de camere a câte două paturi, cantina și sala de mese cu o capacitate de 160 de persoane și sălile de clasă pentru câte 40-50 de cursanți fiecare, funcționează deja. Sacrificiul și abnegația miilor de anonimi români din țară și din străinătate, un capital important donat de un sponsor american, generozitatea Uniunii de conferințe care a investit tot ce a avut în proiect, precum și sprijinul mărinimos al Diviziunii Euro-Africa, sponsorul principal, au făcut ca visul frăznez al nostru, al tuturor să devină o realitate. Suntem recunoscători pentru toate și dorim să onorăm acest întreg sacrificiu cu dăruirea și credințioșia noastră în lucrarea încredințată nouă.

• Anul de practică pastorală, care se intercalează între anul doi și trei de studii, a debutat în septembrie pentru 40 de studenți ai institutului. Se intenționează ca în acest fel să li se testeze vocația și să li se dea o pregustare a ceea ce îi așteaptă după absolvire.

Alexandra Breja

elicopterului și în timp ce urcam colina către noua comunitate, unde credințioșii ne-au întâmpinat cu bucurie", relatează Calvin Townend, președintele Uniunii Pacificului de Vest, care însoțea grupul. „După ce am luat masa, am urmărit un program tradițional. Vedeam mereu cum un preot al diavolului, aproape dezbrăcat, se ghemuia pe lângă noi." Preotul era ex-

trem de furios, pentru că fiul lui vizita biserica adventistă.

Fr. Folkenberg avusese în program să zboare spre alte două sate, dar vremea nefavorabilă dusese la anularea zborului. Mai târziu s-a aflat că un băștinăș fusese hotărât să-lucidă acolo, și că acel om murise subit în ziua următoare.

„Abia în ultima vreme am avut posibilitatea să sta-

bilim relații de sprijin pentru acești băștinășii", declară Athal Tolhurst, subsecretar al Conferinței Generale.

„Cu mai mulți ani în urmă, un lucrător al bisericii a fost ucis cu o suliță. Numai după ce un ciclon a devastat zona, au căutat sprijinul nostru și am avut posibilitatea să stabilim relații cu ei. Suntem încântați de noile ocazii, ca și de înființarea de noi biserici în aceste zone îndepărtate."

Tribul kwao, care locuiește în munți, a fost canibal și primește ajutor în domeniul medical și educațional. În Malaia și pe insulele din jur se află 3800 de adventiști la o populație de aproape 80.000.

ANN Bulletin, 10 decembrie 1997

Robert Spangler a cedat în urma unui accident.

O coliziune, în care au fost implicate mai multe mașini, la Los Angeles, California, a pus capăt vieții fratelui Robert Spangler, unul dintre cei mai cunoscuți și mai respectați conducători ai bisericii adventiste.

Spangler și soția erau în drum spre Aeroportul Internațional din Los Angeles, când a avut loc accidentul. Ei se deuceau în vestul Virginiei, la un program de strângere de fonduri pentru *It Is Written*, la sfârșitul săptămânii.

Fratele Spangler a fost chemat să lucreze în cadrul Asociației Pastorale a Conferinței Generale, în 1962, după ce lucrase ca misionar, în Diviziunea Extremul Orient. În următorii 28 de ani de viață, a lucrat pentru pastori și pentru familiile acestora.

De asemenea, fratele Spangler a lucrat timp de 23 de ani ca redactor al revistei *Ministry* și cinci ani ca secretar al Asociației Pastorale. Ca redactor al revistei *Ministry*, el a inițiat proiectul *PREACH*, care a pus revista la dispoziția a 200.000 de clerici neadventiști.

Fratele Spangler a coordonat, de asemenea, realizarea și distribuirea cărții *Advenția de Ziua a Șaptea Cred* la clerici neadventiști și în biblioteci publice. Cartea explică învățăturile adventiste fundamentale avându-l în centru pe Domnul Hristos.

Deși a ieșit la pensie în 1991, fratele Spangler a continuat să lucreze, coordonând evanghelizarea în fosta Uniune Sovietică. Eforturile sale au dus la o creștere importantă a numărului de membri ai bisericii și la construirea de noi biserici în Europa de est.

În ianuarie 1994, fratele Spangler a acceptat numirea sa ca reprezentant pentru *It Is Written*, continuându-și lucrarea în strângerea de fonduri.

Adventist Review, 16 octombrie 1997

Alma-Ata, Kazahstan - biserică adventistă atacată.

În cursul nopții de 16 noiembrie o bombă a fost aruncată în biserica adventistă din Alma-Ata, Kazahstan, fără să provoace pagube majore. Atacul a avut loc în cursul unor activități evanghelice ale bisericii. O sală închiriată era folosită pentru acestea, dar, după un timp, folosirea sălii a fost refuzată. Peste o mie de persoane s-au adunat la ora stabilită și mulțimea era foarte agitată. Adjunctul primarului le-a vorbit și a încercat să-i liniștească, dar mulțimea voia să meangă să demonstreze în fața primăriei. Conducătorii adventiști au vorbit mulțimii, pe care au convins-o ca să nu organizeze demonstrația. S-a putut închiria, apoi, o nouă sală, și conferințele continuă, în ciuda opoziției.

Totuși, noua lege, care limitează libertatea religioasă este folosită pentru a împiedica unele activități ale bisericii. În numeroase localități, cei 15 ani de prezență ceruți de lege sunt interpretați ca referindu-se

la localitățile în discuție și nu la Federația Rusă.

Potrivit cu Keston News Service, catolicii raportează că preoților și călugărilor străini care lucrează în Rusia li se dau acum vize pe numai trei luni, în loc de un an, așa cum este normal, și li se cere să se întoarcă în țara de origine, înainte de a solicita o nouă viză. Au fost de asemenea raportate restricții pentru activitățile penticostalilor, ale Armatei salvării și ale altor grupări protestante.

ANN Bulletin, 25 noiembrie 1997

Alegerile din Uganda reprogramate după protestul adventiștilor.

Programate inițial pentru zilele de sâmbătă, 1 și 8 noiembrie, în urma protestului din partea adventiștilor din Uganda, alegerile locale s-au desfășurat pe 6 și 13 noiembrie, Comisia electorală a anunțat, pe 16 noiembrie, că datele alegerilor au fost schimbate la cererea conducătorilor adventiști, care au arătat că membrii bisericii aveau să fie împiedicați să-și exercite dreptul de votare, dacă alegerile aveau loc sâmbăta. Negocierile au fost publicate într-un ziar național.

„Este o veste bună și noi, ca biserică, suntem fericiți pentru aceasta”, a spus Boniface Kakaire, directorul pentru comunicații al uniunii. „Noi apreciem faptul că guvernul respectă libertatea de închinare.”

În Uganda sunt 100.000 de membri botezați, dar, membri de familie și celelalte persoane care se recomandă ca fiind adventiști, pot ridica acest număr la un milion, spun surse ale bisericii.

„Aceasta ar însemna că un segment semnificativ al populației nu ar fi avut posibilitatea să participe la votare, a spus fratele Kakaire. Dintr-o populație de 20 de milioane, 9 milioane de persoane sunt înscrise pe listele de votare, potrivit rapoartelor din presă.

Adventist Review, 27 noiembrie 1997

Conferința Generală semnează acorduri de colaborare cu două posturi independente de transmisie prin satelit

Conducătorii Conferinței Generale au semnat recent acorduri de colaborare cu două posturi de transmisie prin satelit - Safe TV (KSBN) și The Three Angels Broadcasting Network (Rețeaua de televiziune Cei Trei Îngeri) - 3ABN.

Safe TV, care și-a început activitatea în 1995, va începe să trasmită semnale pe satelit în sistem digital, în primul trimestru al anului 1998, spre America de Nord, Centrală și de Sud și spre zone din Africa. Prin acest acord, Biserica Adventistă va avea șase ore de emisie pe săptămână, gratuit, pentru a transmite programe majore de evanghelizare. „Suntem bucuroși să primim orientări din partea Conferinței Generale în domeniul cultural. Dorim să contribuim la înaintarea misiunii bisericii”, a declarat Carlos Pardeiro, de la Safe TV.

După discuții îndelungate, conducătorii Conferinței Generale au semnat o „Declarație comună de angajament”, cu 3ABN din Illinois, spune fratele Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale. În declarație, atât 3ABN, cât și Conferința Generală și-au exprimat, reciproc, aprecierea și încurajarea, și au afirmat importanța vitală a eficienței în ce privește vestirea soliei celor trei îngeri în întreaga lume.

Documentul descrie, de asemenea, un proces de luare de decizii, prin care reprezentanții postului 3ABN și cei ai Bisericii Adventiste din teritoriile pe care le deservesc pot rezolva orice divergențe posibile.

Adventist Review, 4 decembrie 1997

Casele de odihnă ale bisericii funcționează și în timpul iernii.

Ca urmare a montării instalației de încălzire la cele două case de odihnă ale bisericii, Sovata și Vatra Dornei, este posibilă folosirea lor și în sezonul rece. Se recomandă ca doritorii să se organizeze în grupuri de câte 20-30 de persoane. Costul estimativ este de 25.000 lei pe zi de persoană. Cei interesați se vor adresa fratelui Ioan Ciucă, tele-

fonic (01-312 9254) sau în scris, pe adresa uniunii.

Programul de emisie pe unde scurte al postului de radio Vocea Speranței. Până la 29 martie 1998, emisiunile în limba română sunt transmise zilnic, între orele 7 și 8, precum și între 21 și 22, pe frecvența de 5890 KHz și pe lungimea de undă de 49 m.

Radio Vocea Speranței

VIAȚA RELIGIOASĂ

Discuții ale conducătorilor baptiști cu autoritățile românești. Președintele Emil Constantinescu și premierul Victor Ciorbea au dat asigurări unei delegații baptiste cu privire la angajamentul lor în favoarea libertății religioase în România și au prezentat scuze pentru agresiunea unor credincioși baptiști la Ruginoasa, Iași.

Denton Lotz, secretarul general al Alianței Mondiale Baptiste, Karl Heinz Walter, secretarul general al Federației Baptiste Europene, și Vasile Talos, președintele Uniunii Baptiste din România, au participat la o întrevedere în cadrul căreia ambii demnitari, deși ortodocși, au declarat că România se va bucura de libertate religioasă. Este foarte puțin probabil ca o lege similară celei din Rusia să fie promulgată în România, deși România este de asemenea o țară predominant ortodoxă, au declarat cei doi lideri.

Președintele Constantinescu „îi cunoaște bine pe baptiști din vizitele sale în Statele Unite”, a declarat Denton Lotz.

Conducătorii baptiști au vizitat de asemenea pe patriarhul Teoctist cu care au discutat un proiect de convorbiri între cele două biserici. Federația Baptistă Europeană așteaptă răspuns din partea celor 15 biserici ortodoxe autocefale privind această propunere de convorbiri. Dar pentru baptiștii români, aceasta a fost o vizită extrem de importantă. La sugestia patriarhului, vor avea loc noi discuții între ortodocși și baptiștii din România.

(European Baptist Press Service, preluat de Adventist Press Service, 12 decembrie 1997)

La odihnă

În după-amiaza zilei de 28 noiembrie, un grup de cinci tineri se întorceau la Bacău, după o săptămână de cursuri de jurnalism, organizate de Radio Vocea Speranței: Dinu Dobândă, Doinița Ciobanu cu fetița, Ancuța, de 4 ani, Cristina Onea, Ingrid Fudulu, cu băiețelul, Albert, de 2 ani, Laura Ban. În apropiere de Bacău, microbuzul s-a izbit violent de un copac, în accident pierzându-și viața ultimii patru. Ceilalți sunt răniți serios, dar într-o stare stabilă. Biserica din întreaga țară îi susține în rugăciune pe cei care au suferit aceste pierderi tragice.

Laura Ban (30 ian. 1974 - 28 nov. 1997) s-a născut la Constanța, fiind primul copil al familiei Niță. Când avea

opt ani, părinții ei devin adventiști de ziua a șaptea. Copilăria sa a fost îmbogățită prin primirea a doi frațiori, Bogdan și David. Una dintre cele mai fericite zile din viața sa a fost cea de 12 decembrie 1987, când a primit botezul în biserică adventistă, în Constanța, contribuind apoi, prin talentul său literar și poetic, la crearea și realizarea programelor pentru tineret ale comunității. Pe data de 1 august 1993, Laura se căsătorește cu Gabriel Ban, absolvent al Institutului Teologic Adventist, pe care îl însoțește apoi în districtul Piatra-Neamț, lucrând împreună, alături de exploratorii, tinerii și membrii bisericii. În februarie 1997, în familia lor se naște Sebastian, singurul lor copil. În următoarea, la care au participat, alături de familie, numeroși membri ai bisericii, corul bisericii adventiste din Piatra Neamț, pastori, a avut loc pe 1 decembrie 1997, la Constanța.

Elena Crăciuneasa (n. 1 aprilie 1922), din comunitatea Izvoarele Sucevei, Suceava, a lucrat pentru promovarea cauzei Domnului Hristos pe meleagurile bucovinene, alături de soțul ei, Ilie Crăciuneasa, care a slujit ca prezbiter cu binecuvântare timp de peste 30 de ani. A trecut la odihnă, după o scurtă dar grea suferință. În urma sa rămân cei zece copii și douăzeci și patru de nepoți.

Grigore Toncu (4 ian. 1934 - 4 nov. 1997), din Traian, Teleorman, a primit botezul la frageda vârstă de 12 ani, în 1946. Fratele Grigore Toncu a făcut parte din galeria acelor oameni care au fost vizibil marcați de comuniunea lor cu Dumnezeu. Începând cu anul botezului, plin de iubire

Ingrid Luiza Stănescu Fudulu (19 feb. 1975 - 28 nov. 1997) s-a născut la București, în familia

Loreta și Ștefan Manole. Dragostea pentru muzică îi este sădită de părinți, în inimă, încă din copilărie. Cu mult efort, făcut însă cu bucurie, și-a cultivat talentul, ajungând să mănuiască clapele pianului cu atâta măiestrie, încât, în 1993, este admisă la Academia de Muzică din București. Fire veselă, optimistă și energică, investind mult în viață și așteptând la fel de mult. Ingrid răsplătește eforturile părinților și bunicii pentru ea. La data de 26 mai 1990, este botezată în biserică adventistă, în comunitatea Labirint. În 1991, îl cunoaște pe Marius, un tânăr de la Craiova, student la Institutul Teologic Adventist. Căsătoria lor a avut loc pe 19 septembrie 1993. În 1995, primesc repartiție în Moldova, la Bacău. Adesea putea fi văzută în mijlocul exploratorilor sau alături de tineri, acompaniindu-i în programele muzicale sau însoțindu-i în excursii. Pe 12 ianuarie 1996, în familia lor se naște Albert, un dar

față de Dumnezeu și față de oameni, s-a identificat cu istoria colportajului pe meleagurile teleormănene.

Se căsătorește cu Anișoara Costea, pe 17 martie 1957, întemeind un cămin plăcut, în care aveau să se nască doi copii, Gabriela și George. Glasul său blajin și plin de iubire a fost auzit în lunga sa activitate de prezbiter, îndemnând, sfătuiră și avertizând. Cei care l-au cunoscut au putut remarca bunătatea, vorbirea înțeleaptă și dorința de a rămâne credincios față de principiile Evangheliei. După o grea suferință, s-a stins din viață liniștit, plin de încredere în Mântuitorul său. Seninătatea feței sale parcă le spunea tuturor: „Știu în cine am crezut“.

prețios din partea lui Dumnezeu. În 1997, se înscrie, împreună cu un grup de tineri și tinere din biserică locală Bacău, la cursurile de jurnalism organizate de Radio Vocea Speranței, la București, pregătindu-se în vederea deschiderii unui post de radio similar la Bacău. La înmormântare, care a avut loc la București, pe 2 decembrie 1997, au participat un mare număr de membri ai bisericii, tineri, reprezentanți ai comunității și ai exploratorilor din Bacău, profesori, colegi și pastori.

Cristina Onea (11 apr. 1969 - 28 nov. 1997) a fost botezată în biserică adventistă din Bacău, în

anul 1990. Își continuă studiile, absolvind Facultatea de subingineri, din Bacău, profilul chimie, apoi cursuri de contabilitate și de operator pe calculator. În biserică, a fost secretară a Școlii de Sabat, instructor la juniori, la tineri și a făcut parte din diaconia comunității. Pe 31 octombrie 1993, s-a căsătorit cu Narcis Onea.

Ioana Brezoi, din comunitatea Filiași, Dolj, a dispărut dintre noi, doborâtă de boală, pe 5 iunie 1997. Fiind soția prezbiterului bisericii adventiste locale, Ștefan Brezoi, și mama pastorelui Gabriel Brezoi, ea și-a împlinit rolul vieții cu dăruire și sacrificiu. Recent, această familie a sprijinit cu mari eforturi înființarea comunității din Filiași. Biserica pe care a iubit-o și căreia i s-a dăruit îi păstrează o vie amintire.

Marin Caragea (10 feb. 1944 - 5 martie 1997) a fost secretar al Școlii de Sabat și secretar al comunității nr. 3 din Peretu, Teleorman. A fost un om „obișnuit cu suferința“, ca și Domnul său. Rămân în urmă soția și cele două fiice, Rodica și Cornelia.